

A woman with red hair, wearing a blue jumpsuit with red accents and black boots, leans against a large, dark, futuristic tank. The tank has a prominent, large, cylindrical turret on top. The scene is set in a desert landscape with a hazy, orange-tinted sky. The tank is surrounded by various mechanical parts and debris on the ground.

MIROSLAV
ŽAMBOCH

ZAKUTI
V OCELI

AP
16

TRIFID

Miroslav Žamboch
Zakuti v oceli

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována a ani jinak šířena
bez písemného souhlasu vydavatele

© Miroslav Žamboch, 2016
Cover © Jan Doležálek, 2016
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2016

ISBN 978-80-7553-230-5 (pdf)

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

MIROSLAV
ŽAMBOCH

ZAKUTI
V OCELI

JD
16

ZAKUTI V OCELI

MIROSLAV
ŽAMBOCH

Stanislav Juhaňák - TRITON
Praha/Kroměříž

„Ještě jedno?“

Oter se mě sice ptal, ale současně už u číšníka jednoznačným gestem objednával další rundu. Bylo mi jasné, že až s ní skončíme, bude mi v krvi kolovat přesně o jeden půllitr piva a panáka alkoholu víc, než na co jsem zvyklý. Vlastně mi to ale nevadilo. Oter dostal za obilí slušnou cenu a mně se vydařil obchod roku. Za ultrastabilní paměti jsem dostal cenu, kterou jsem požadoval, o tučet balíků elektrod se přede mnou zájemci téměř porvali v rámci spontánní dražby. K tomu jsem sehnal všechny potřebné náhradní díly pro opravy strojů v osadě, většinu z nich výměnou za repasované alternátory sestavené z krámů ze šrotiště. A ještě jsem část hotovosti stačil uložit do místní pobočky První globální banky. Byl jsem sám se sebou spokojený. Vzácný pocit. A příjemný.

Přinesli nám další pivo a malého prcka křišťálově čistého alkoholu; jen řetízek bublinek prozrazoval, že to není obyčejná voda. Pití vypadalo stejně skvěle jako při první rundě, přesto jsem vytáhl ze zápisného počítače sondu a ponořil ji do džbánu. Žádné obvyklé chemické jedy, žádná radioaktivita.

„Seš fakt opatrněj,“ poznamenal Oter pobaveně, skoro posměvačně.

„Slyšel jsem o místech, kde ti první pohár налеjí poctivý a další jsou jedovaté,“ nenechal jsem se popichovat.

Tady ale něco takového asi opravdu nehrozilo, Postolov nebyl osada ani vesnice, ale skutečné město, navíc patřící do Městské ligy, a vypadalo to, že zákony se zde opravdu dodržují.

„Kočka,“ naznačil Oter směr pohledem.

Nebyl jsem zvyklý na to, aby dívky nebo mladé ženy bez doprovodu navštěvovaly nálevny a hospody, ale musel jsem s ním souhlasit.

Nemohlo jí být víc než dvacet, měla na sobě skládanou sukni až po kotníky, viděl jsem jen tmavé kožené boty s přezkami, košili měla vypasovanou a na dva horní knoflíčky rozepnutou. To kontrastovalo s vlasy spořádané spletenými do dlouhého těžkého copu. Vlastně vypadala, jako by do třetířadé nálevny, na lepší jsme nebyli zvyklí a ani jsme nebyli ochotni utrácet za ně peníze, nepatřila.

„Jo, kočka,“ souhlasil jsem.

Věnovala mi letmý pohled, přesto to stačilo, aby mi málem zaskočilo. Možná byl delší než letmý. Míjela stůl, u kterého seděli tři muži. Jeden rozložitý, ramenatý, s obličejem poznamenaným spáleninou; druhý velký, s břichem přelévajícím se přes opasek; třetí malý s obličejem krysy.

Ten velký tlustý ji nečekaně chytil za paži a zastavil v pohybu tak prudce, až málem upadla.

V panujícím ruchu jsem neslyšel, co jí řekl, ale ona odpověděla ostrým políčkem, po kterém mu na tváři zůstala rudá stopa. Nevypadala, že by se bála.

Ramenatý se usmál a plácl ji přes zadek.

Něco na něj zavrčela, tlustoch si ji přitáhl blíž.

Už jsem se naučil, že se nemám plést do cizích záležitostí, ale když ji ten jeden svíral a druhý oplácával, nedokázal jsem si pomoci. Možná za to mohlo pivo. Nebo její pohled?

Všimli si mě, ještě než jsem dorazil k jejich stolu. Okamžik mi všichni tři, vlastně všichni čtyři včetně jí, připadali jako zmrzlé sousoší.

„Takhle se muži nechovají k dámě,“ řekl jsem. „Pusťte ji.“

Krysák se zatvářil spokojeně, Tlustoch se zasmál, Ramenatý se po mně natáhl. Byl mnohem silnější než já, ale nebyl jsem dnešní. V pátání po součástkách a náhradních dílech na starých vrakovistiích panovala drsná konkurence, a to mě naučilo postarat se sám o sebe. Praštil jsem ho přes loket obuškem, ne delším než dvacet centimetrů, ale s hlavou naplněnou olověnými broky. Zařval, ale přesto po mně sáhl druhou rukou. Praštil jsem ho podruhé, vši silou, tentokrát do ramene, vzápětí jsem kopem povalil tloušťka snažícího se vstát ze židle.

Krysák mávl na někoho za mnou, pro jistotu jsem dupl Tlustochovi na nárt a až potom se otočil. Od vedlejšího stolu se zvedali další tři muži, všichni podezřelá individua, já v centru jejich zájmu.

Věděl jsem, že mám jedinou šanci – vzít nohy na ramena.

Vystřelil jsem dveřmi, oni za mnou. Ještě se úplně nesetmělo, na ulicích se pohybovalo víc lidí než u nás za plného dne. Okamžitě jsem zvolnil, tady se mě pronásledovat neodváží.

Opak byl pravdou.

„Tam je!“ slyšel jsem je křičet bez skrupulí.

Procházející lidé se před nimi rozestupovali a jinak si jich nikdo nevšímal. Sakra. Znovu jsem zrychlil. S tímhle jsem nepočítal, ale pořád jsem si byl jistý, že jim uteču a ztratím se. Postolov byl na to dost velký.

Pak mi někdo, asi ze sportu, podrazil nohu. Sice jsem upadl, ale vzápětí jsem byl opět na nohou. V temné uličce, do které jsem ve snaze natáhnout zkrácený náskok zahrnul, se mi tři výrostci pokusili zatarasit cestu. To už jsem ale tak nějak předvídal a bezohledně jsem mezi nimi proskočil.

V Postolově to chodilo jinak, než jsem předpokládal.

Uteču jim a schovám se někde víc ve středu města, kde je pouliční osvětlení, sídlí starosta a další bohatí lidé, změnil jsem plán.

Zazněl výstřel. Kulku jsem zabzučet neslyšel, ale zásah do stěny po mé pravé ruce byl až příliš blízko. Zrychlil jsem a cítil, jak mi dochází dech, vzápětí jsem zakopl. Možná kvůli únavě, možná protože se šerilo a v ulicích panovala téměř tma.

Další zatáčka, křižovatka.

V plicích mi hvízдалo, nohy mi těžkly a zástup mých pronásledovatelů se mi stále držel v patách. Nechápal jsem to, nevypadali na běžce. K tomu mě jen těsně minulo několik kamenů vržených ze stínů okolních domů. Konečně se přiblížila záře lamp centra města. Byl jsem v bezpečí.

Snad.

Náměstí.

Okna výstavní radnice byla temná, ale na policejní stanici se svítilo.

Díkybohu.

Proletěl jsem dveřmi a zůstal stát před železnou mříží zabraňující vstupu dovnitř budovy.

„Pronásledují mě!“ vyhrkl jsem. „Banda kriminálníchků!“

Mladík za mříží v uniformě z lesknoucí se luxusně vyhlížející látky si mě přeměřil oceňujícím pohledem.

„Vaše jméno, adresu a občanské číslo,“ řekl trochu překvapivě.

„Jmenuji se Matyáš Sanders a pocházím z Křiškově!“ prakticky jsem vykřikl, protože každým okamžikem se za mnou mohli vrátit mí pronásledovatelé.

„Takže cizinec,“ opáčil mladík znuřeně a ztratil o mě zájem.

Tady mi nepomohou, došlo mi. Vběhl jsem do pasti.

Rozhlédl jsem se, zda někde nenajdu únikovou cestu.

Odněkud zevnitř stanice se nesl zvuk vzrušeného rozhovoru. Mříž byla bytelná, z palec silných armovacích prutů. Při prohlížení jsem si uvědomil, že závora dveří není zajištěná.

Otevřel jsem si, nechal jsem ztumpachovělého mladíka v uniformě jeho hloupým otázkám, proklouzl dovnitř a zavřel za sebou. Naštěstí to byl typ zámku, který k zamknutí nepotřeboval klíč. Aspoň něco, získal jsem čas.

Ztratil jsem se v přítmí chodby, s minimálním zpožděním se do předsíně policejní stanice vrátili mí pronásledovatelé. Další překvapení, kriminálníci obvykle nenavštěvují policejní stanice. Schoval jsem se za roh, aby na mě nebylo vidět.

Zeředu se nesl zvuk hovoru, zezadu chaotické překřikování mých pronásledovatelů. Potřeboval jsem za každou cenu najít cestu pryč, abych mohl vzít nohy na ramena a vypadnout z Postolova domů.

Jenomže chodba vedla jen jedním směrem ke vzrušené diskusi; opatrně jsem postupoval, teď už jsem rozeznával jednotlivá slova.

„Prostě pokud jste muže požadovaných kvalit nesehnal, nemohu vám pomoci. A ve vězení nemám nikoho. Otázkou je, zda bych ho odsoudil k trestu, který je dle mého názoru srovnatelný s trestem smrti, vzhledem ke stavu vašeho stroje. Při vší úctě, kapitáne.“

Ti za mnou se zase hádali s mladíkem v uniformě, cítil jsem se jako liška lapená v noře.

Musel jsem to risknout.

„Prosím, pomozte mi,“ vpadl jsem do místnosti.

Stroze vyhlížející muž v šedivém oděvu připomínajícím uniformu bez jakýchkoliv distinkcí a označení seděl u stolu s policistou,

podle zlatem se lesknoucích nárameníků mnohem výše postaveným než mladík ve vstupní kanceláři, společnost jim dělal rozložitý, netečně se tvářící muž. Neseděl s nimi u stolu, ale stál u protějšího okna a díval se z něj ven, jako by ho hovor nezajímal. Nebyl rozložitý, byl obrovský, uvědomil jsem si na druhý pohled.

„Pronásledují mě,“ podařilo se mi ještě říct.

Policista se na mě stroze podíval. Jedno jsem mu musel přiznat, do kanceláře mu vpadl cizinec, a on nehnul ani brvou.

„Mohl bych vás nechat zavřít za neoprávněné vniknutí na policejní stanici a ohrožení náčelníka,“ prohlásil povýšeně.

„Ale oni mě pronásledují, snaží se mě zabít, stříleli po mně,“ chrлил jsem.

Za sebou jsem slyšel mechanický zvuk rychle a neobratně otevíraného zámku mříže.

Věděl jsem, že pokud nezískám policejního náčelníka na svou stranu, dopadnu špatně.

„Přijeli jsme jen prodat sklizeň, hardware a nakoupit nějaké náhradní díly,“ pokračoval jsem. „Nic jiného, nepotřebujeme potíže.“

„Takže cizinec,“ opáčil policejní náčelník, povýšený postoj se změnil v neskrývané pohrdání.

Muž v šedém se po mně naopak podíval se zájmem.

Ozvalo se zaklepaní na zárubeň dveří. Stál v nich rozpačitý mladý policista, za ním tísnící se dav.

„Pane náčelníku, omlouvám se, že ruším, ale mám tady řadu vážných obvinění zde proti přítomnému muži. Napadení občana s újmou na zdraví, ničení majetku, útěk bez zaplacení konzumace...“

...zatracený Oter!

„To není pravda, mám svědka!“ snažil jsem se zasáhnout ve svůj prospěch.

„Nepředpokládám, že máte tolik svědků, jako je zde přítomno poctivých občanů města!“

Náčelník opravdu cizince neměl rád. To už mi bylo jasné, že místní policie mi nepomůže.

„Říkal jste, že jste přijel nakoupit náhradní díly?“ zeptal se mě muž v šedém.

„Ano, jsem mechanik, starám se u nás o všechny stroje. Mám klientelu i v okolních osadách.“

„Hledám mechanika. Staňte se členem mé posádky, a postarám se o vás,“ naznačil krátký pohled k lidem tlačícím se do místnosti.

„To nemůžete!“ protestoval náčelník.

„Zatkněte ho,“ přikázal svému podřízenému a ukázal na mě.

Muž v šedém otevřel desky položené na stole, kterých jsem si předtím nevšiml. Stačil jsem jen přečíst nadpis:

Žoldnéřská smlouva.

„A přidejte k seznamu obvinění taky pokus o znásilnění!“ ozvalo se z hloučku.

Do čela zástupu se prodrala mladá žena, kvůli které to všechno začalo.

Bez čtení jsem podepsal.

„Pane, tento muž je členem mé posádky. Zaručuji, že se dostaví k řádnému soudu, ale do doby, než bude odsouzen, ho nevydám ze své pravomoci. Přesně podle platných dohod mezi svobodnými žoldněři a městem. Děkuji za vaši pomoc a loučím se.“

Můj nový šéf zvedl z desek mnou podepsaný list; až teď jsem zjistil, že jsou to dva na sobě, jeden propisovací kopie. Kopii mi podal a originál si schoval. Opatrně jsem ho napodobil. Stále jsem netušil, zda z toho všeho uspokojivě vybruslím, zda jsem se nedostal z bláta do louže.

Policejní náčelník se snažil tvářit profesionálně, jeho vztek prozrazovala pouze rajčatová barva a nabíhající žíly na čele.

„To je vaše právo,“ potvrdil neochotně. „Vzhledem k tomu, že nejste občané tohoto města, nespadáte pod pravomoc policie,“ podíval se významně na ostatní přítomné, „a já neodpovídám za vaši bezpečnost.“

Větší náповědu bandě dát nemohl. Můj nový šéf, nebo velitel, nehnul ani brvou.

„A teď všichni opusťte policejní stanici, nebo vás dám zatknout,“ vyzval náčelník.

Poté co přítomným téměř přímo řekl, že si s námi venku mohou udělat, co uznají za vhodné, neprotestovali.

Velký muž po celou dobu lhostejně stojící u okna zamířil k odchodu, a jakmile místnost opustili mí pronásledovatelé, velitel ho

následoval. Protože jsem nevěděl, co mám udělat jiného, zařadil jsem se za ně.

Temné ústí dveří ven mi připadalo jako tlama obludy, která se mě chystá sežrat, na cestě mě doprovázely zlé pohledy náčelníka a jeho podřízeného.

Jako naschvál moc pouličních lamp nesvítilo, možná se o to už stačili postarat. Prošel jsem dveřmi, ty za mnou zaklaply se zlověstným cvaknutím, slyšel jsem zvuk otevírané špehýrky. Náčelník byl zvědavý. Alespoň nějaká lidská vlastnost mu nechyběla.

Pronásledovatelé na nás čekali prakticky hned u stanice rozmístění do nepravidelného půlkruhu. Bylo jich mnohem víc než uvnitř; zaregistroval jsem, jak si dívka z nálevny vyměňuje pár slov s Kryšákem. Ramenáč se držel v pozadí, v mizerném světle vypadal bledší než smrt, jednu ruku měl v provizorním závěsu. Dvě rány obuškem mu daly zabrat. Bylo mi jasné, že dopadnu hůř, mnohem hůř. Pokud přežiji.

Velký muž zamířil k Tlustochovi, který si ostentativně plácá do dlaně malým dřevěným obuchem. Dimenzovaným na přerážení kostí, přišlo mi. Při dokroku obr bez náprahu ležerně vystřelil rukou vpřed a zasáhl velké nafouklé břicho. Následně využil Tlustochova zhroucení a narazil si jeho tvář na koleno. Praskání chrupavky a kostí jsme všichni slyšeli naprosto zřetelně.

Všechno se odehrálo tak rychle, že se nikdo nestačil hnout. Velký muž pokračoval v původním směru pohybu a kopem na koleno poslal k zemi dalšího muže. To už se na něj vrhli všichni z nejbližšího okolí. Netušil jsem, jak to udělal, ale nejrychlejšího z nich kolem sebe protáhl, jako by sám byl nějakým velkým válečným strojem, a znásobenou silou ho vrhl proti jeho kumpánům. O zlomek sekundy později ho jako ještě ničivější zbraň následoval.

Disponoval neskutečnou silou, rychlostí, ale sám to nemohl zvládnout. Vrhł jsem se do rvačky za ním, o spánek se mi otřela pěst, něco mě nabralo do žeber. Čelem jsem rozdrtil velký nos, strhl chlapa pod sebe, dupnul mu do obličeje, pak mě někdo srazil k zemi. Vykopl jsem proti přibližujícím se nohám, se štěstím zasáhl rozkrok a zase se překulil na nohy.

V dalším šílenství mě zastavilo až cvakání natahovaných závěrů zbraní. Všichni jsme ztuhli jako sochy.

Krysák držel v ruce automatickou zbraň, zřejmě ji předtím ukrýval pod kabátem, další ozbrojení kumpáni se ukrývali někde za ním.

„Myslím, že tohle je nejvyšší eso,“ pronesl spokojeně.

„Maximálně král,“ ozval se suchý hlas, který už jsem dokázal jednoznačně identifikovat.

Velitel držel v ruce masivní revolver a mířil jím Krysákovi na hlavu.

Byla to na pohled až zbytečně velká zbraň a přes zjevnou hmotnost ji držel naprosto nehybně.

Krysák se podíval na zbraň, zpět na žoldnéře.

Nevypadal vystrašeně.

„Takový kanón máte na slony?“

Luskl prsty, ze tmy vystoupili další muži, ti už měli zbraně připravené. Pistole, ale na nás to bohatě stačilo.

„Stejně bych řekl, že mám eso,“ vypadal Krysák spokojeně.

Ve tváři velitele se nepohnul ani sval a obrovský revolver v jeho ruce dál mířil na Krysákovu hlavu.

„Jak jsem řekl, maximálně král,“ zopakoval žoldněř.

Z temnoty se ozval zesilující šum, který jsem už nějakou dobu registroval.

Pak jsem rozeznal měkké staccato keracelových pásů, podobných těm, které používáme na nejsilnějších traktorech. Tohle ale znělo jinak. A chyběl mi rachot motoru.

Už to slyšeli všichni a otáčeli se po zvuku.

Ze tmy se vynořila obrovská temná masa, lidé před ní začali mimovolně ustupovat. Zastavila těsně za velitelem, na pancíři se rozsvítily obrysy integrovaných reflektorů, které ze tmy neomylně vytáhly Krysáka a jeho lidi. V odraženém světle jsem viděl hlavně kulometů s dokonalou mechanickou plynulostí sledující každý jejich pohyb. Masivní dlouhý kanón čněl nad námi kamsi do tmy.

Tank. Největší, jaký jsem kdy viděl. Mělo mi to dojít, když šla řeč o žoldněřích, tihle patřili mezi elitu, tankmeni.

„Máte tři sekundy na to, abyste zmizeli,“ řekl velitel stále svým typickým hlasem bez emocí. „Pak budete mrtvi. A jen pro jistotu připomínám, disponuji velmi citlivými přístroji pro noční vidění.“

Silueta Postolova se za námi postupně ztrácela v linii horizontu. Seděl jsem na předním krytu pravého pásu na deset centimetrů silné termistyrénové desce připevněné k pancíři lepidlem, sloužící jako polstrování. O kus dál jsem si přilepil úchyty pro nohy a jeden pro ruce, pro případ, že bychom museli jet terénem. Pokud by došlo na skutečně drsnou jízdu, na svém místě bych se ale ani tak neudržel. I přes brýle s těsnými bočnicemi jsem měl oči plné prachu a zadek mě přes mou měkkou podložku začínal bolet. Motor měl ale stále uspokojivý zvuk, a to bylo to nejdůležitější, alespoň pro mě.

Ohlédl jsem se a přehlédl konvoj. Jeli jsme v čele, pak následovalo dvanáct obchodních kontejnerových tahačů prostřídanych užitekovými pancéřovanými vozy s vybavením, náhradními součástkami a zásobami pohonných hmot, po stranách nás jistila rychlá vozidla se základní balistickou ochranou a formaci uzavírali tři obrněnci, každý obsazený silně ozbrojenou žoldněřskou posádkou. Ještě dále okolo konvoje kroužily terénní vozy personálu obchodníků, odhadoval jsem ale, že je jen otázkou času, než je přestane bavit kodrcání po nerovnostech a zařadí se na cestu. Ve svém výčtu jsem vynechal dva šestikolové pancéřované a současně luxusní stroje majitele karavany pana Camuvieliho a jeho dcery Nataši Camuvieli. A také osobní obrněnci dalších dvou obchodníků, kteří se ke konvoji přidali na poslední chvíli. Ty byly o něco menší, ale také disponovaly jistou palebnou silou.

K pravému boku tanku se přiblížil terénní vůz Herberta Camuvieliho, synovce pana Camuvieliho. Včera večer jsem ho porazil v partii šachu, ke které si mě vybral, protože nenašel nikoho jiného, kdo by si byl ochoten zahrát. Kupodivu ho porážka nenaštvala, právě naopak.

„To vaše sedadlo mi připadá trochu nepohodlné,“ řekl poté, co mě pozdravil posunkem.

„Je nepohodlné,“ připustil jsem.

„Pokud se vám nechce sedět na své pancéřované obludě, předsedněte si ke mně,“ hulákal na mě a připadal mi přitom naprosto spokojený. Určitě neměl oči plné písku jako já.

„Nemohu, mám hlídku,“ odpověděl jsem mu. „Dostal jsem rozkazy.“

„Jasně, taky někdy plním rozkazy!“ zakřičel.

Musel jsem obdivovat, jak bravurně a zdánlivě bez vědomé snahy udržuje od valícího se tanku konstantní vzdálenost.

„Tak tedy večer, ale kdybyste změnil názor, mávněte na mě!“

„Platí,“ rozloučil jsem se s ním.

Před námi jsem rozeznával pár terénních nerovností, které sice odpružení podvozku snadno zvládne, ale já se na ně budu muset soustředit.

Herbert Camuvieli přidal plyn a zmizel v oblacích prachu. Čekalo nás stoupání, znovu jsem se zaměřil na zvuk motoru.

Těžařské automaty, půdní procesory, traktory i všechny zemědělské i zemědělné stroje jsem opravoval jako na běžícím pásu a byl jsem v tom dobrý. Možná nejlepší v širokém okolí. Tenhle tank však byl něco naprosto jiného, kus technologie z jiného věku, hardware z minulosti.

Té noci, kdy jsem se upsal kapitánovi Oliveru Knispelovi ke službě a on mi za to zachránil život, mi tank připadal jako neporazitelné válečné monstrum. Už následujícího rána jsem však zjistil, že je to prakticky boje neschopný vrak. Ne že by přišel o staré pokročilé vojenské technologie, ale chybělo mu srdce – zdroj energie, motor. K místu šarvátky té noci dojel na poslední zbytky energie ukryté v jeho zapouzdřeném zdvojeném akumulátoru. Pochyboval jsem, že v nich zůstalo dost šťávy pro přístroje nočního vidění nebo pro obsluhu kulometů a dalších zbraní. Kapitán však mluvil dokonale přesvědčivě, a to stačilo. Vlastní motor, z mého pohledu vysoce sofistikovaná turbína vybavená nadstavbou, jejíž účel jsem ani nedokázal odhadnout, byl roztavený. Zevnitř roztavený, někdo z něj ždímal výkon, na který nebyl stavěný. Jak se to stalo, mi nikdo neřekl a já se sám neptal.

Mým prvním úkolem bylo zprovoznit motor, v prvních dnech alespoň záložní zdroj energie. Útok postolovské sebranky jsme odrazili s pomocí parního stroje, který jsem nainstaloval, zprovoznil a propojil s dobíjením akumulátoru hned následujícího dne poté, co jsem podepsal smlouvu. Byla to brutální instalace, ale energie poskytla dost, nejhorší bylo permanentně shánět tuhá paliva.

Následující měsíc jsem strávil hledáním a posléze instalací šestnáctiválcového dieselového agregátu. Součástí jeho zprovoznění

bylo množství úprav od výroby nového profilu dna pístů, přes úpravu spalování a kompletní přepracování elektroniky. Všechno kvůli tomu, aby motor poskytoval maximální výkon při minimální spotřebě. Jak moc to bylo pro kapitána důležité, jsem pochopil až poté, co jsme místo kávy pili k snídani a večeri jen slabý cikorkový odvar. Marlon, náš řidič, mi s rezignovaným pokrčením ramen vysvětlil, že všechny peníze padly na mnou požadovaný materiál. Ale ani on neprotestoval ani slovem. O pár dní později, kdy kapitán získal novou zakázku, se situace o řád zlepšila. A to ještě nebyla opravena hlaveň. To byl můj druhý hlavní úkol. I s tím jsem se postupně vypořádal, ale otázka, jak dobře, mi občas rušila klidné spaní.

Právě protože jsem byl odpovědný za zprovoznění a přestavbu motoru, naslouchal jsem teď každému podezřelému zvuku linoucímu se z útrob našeho stroje. Našeho stroje. Stačil měsíc, a můj původní život byl ten tam. Žoldnéřská smlouva, kterou jsem podepsal, neměla časové ohraničení. Skončit mohla ekonomickým vypořádáním, zraněním s následným postižením zabraňujícím výkonu služby, smrtí nebo dohodou obou stran. Ekonomické vypořádání bylo založeno na množství komplikovaných vzorců, kde převážnou většinu vstupů představovaly náklady na přijetí nového člena týmu. Nesnažil jsem se do nich proniknout, zpětně to vlastně nemělo cenu. A kapitán nevypadal na někoho, kdo by snadno propouštěl muže ze svých služeb. Možná jednou, až přijde ten správný čas, se zeptám. Teď jsem se mu cítil zavázán, zachránil mi život.

Ozvalo se zabušení na pancíř. Ještě jsem dobře neuměl používat interkom a občas jsem oslovoval lidi chybně. Na krytu levého pásu v mnohem lépe zhotoveném provizorním sedátku, nebo spíš lůžku, se vezl náš první střelec Erich Katzinski. Možná proto mě upozornil mimo okruh. V Postolově jsem s ním spolupracoval nejčastěji, protože řídicí systém palby měl na zdroj energie velmi specifické požadavky. Kapitán po něm požadoval, aby mi byl naprosto k dispozici, až jsem získal dojem, že je Katzinski z nějakého důvodu šikanován. Poté co jsme dokončili naladění systému, první střelec zmizel. Nikdo jeho nepřítomnost nekomentoval, až po třech dnech se ostatní sebrali a přinesli ho z města opilého do komaatózního stavu. Po dvou dnech strávených na lůžku se pak dal dohromady

a teď, první den na cestě, vypadal nejnorněji za celou dobu, co jsem ho znal.

Postavil jsem se, abych na něj viděl přes korbu tanku. Jako obvykle měl na hlavě naraženou sepranou khaki kšiltovku, kterou nikdy neodkládal. Maximálně u ní měnil kšilty.

„Tam, viděls?“ ukazoval mi.

Následoval jsem naznačený směr. V dálce, ve zvolna stoupající planině zvrásněné mírnými pahorky, mezi nimiž se cesta vinula, jsem zahlédl pohybující se lesklou skvrnu. Proč ji nezaregistrovaly systémy tanku? Možná ji detekovaly, jen se nikdo neobtěžoval mě o tom informovat. Vytáhl jsem vlastní dalekohled, zázrak konvenční optiky. Ani doma jsem bez něj nikam nevycházel. Najít cíl na pohybujícím se tanku bylo obtížné, ale nakonec jsem to zvládl. Akumulátor přístroje byl plně nabitý, elektrostatické pole okamžitě zformovalo kapalně čočky do příslušného tvaru a zaostřilo.

Mohl to být tupý mech, mechanoid řízený počítačem a jednoduchým programem. Podle toho, jak chytře se pohyboval, jsem ale tipoval mnohem chytřejšího bota. Takového jsem ale dosud nikdy neviděl. Velký jako kavkazský ovčák a podobně robustně stavěný. Jak se zastavil na kamenném ostrohu jednoho z pahorků a soustředěně sledoval konvoj, naháněl strach. Já byl zvyklý pouze na mechanoidy s primitivními řídicími algoritmy, nebo malé boty, kteří se občas zatoulali do naší oblasti. Po zamračeném dni a dlouhé noci je bylo obvykle možné všechny bez velkého rizika posbírat, jejich opotřebované akumulátory moc nevydržely. A většinou byli celkově k nepotřebě, z mizerných slitin, elektronika té nejnižší kvality, až se člověk divil, že vůbec fungují. Pohrobci dávné války.

Dělová věž se pootočila, i když hlavně zbraní zůstaly v cestovních polohách.

„To Rigajev, je zvědavý jako vždy,“ uklidnil mě Kaztinski a zmizel mi ze zorného pole, jak se znovu uložil na lehátko.

Ivan Beljejevič Rigajev byl další člen posádky. Když jsem se ho ptal, co vlastně dělá, dostal jsem jen vyhýbavou odpověď. Postupně jsem si o něm udělal obrázek. Byl to specialista na zajištění životních podmínek, odborník na detekci a neutralizaci škodlivých

látek všech možných druhů: chemických, mutačních a radiačních jedů. A pomocný navigátor.

Zbytek dne proběhl bez dalších vyrušení. S krátkou zastávkou na doplnění vody a pohonných hmot v obchodní stanici, která se jednoduše jmenovala Na cestě, jsme toho dne urazili slušných dvě stě dvacet kilometrů.

Po zastavení, kdy ostatní začali chystat tábor, jsem se věnoval motoru a také jsem si už poněkolikáté prohlédl podvozek.

Šestnáctiválec po celou dobu pracoval jako hodinky, jeho provozní teplota se ustálila na spodní hranici ideálního rozsahu, jaký jsem si stanovil. Křivka točivého momentu se posunula ještě o sedmdesát otáček dolů, mohl jsem snížit standardní provozní otáčky. A reálná spotřeba paliva vůči mému prvotnímu odhadu klesla – tady jsem si nejvíc oddechl, má piplavá práce se vyplatila. Laborace s ideálním nastavením motoru byla možná díky tomu, že výkonný diesel vlastně sloužil jen k dobíjení akumulátoru. Všechny systémy tanku včetně vlastního motoru poháněla elektřina. Při ekonomickém režimu, který jsme dnes udržovali, náš akční rádius výrazně přesahoval tisíc kilometrů. A to jsme dnes ještě tankovali. Proč byl původně akumulátor spřažen s turbínou, mi nedávalo smysl, snad jen kdyby někdo požadoval nárazově abnormální výkon.

Na podvozku bylo nejvíc patrné, že celý tank je produktem technologie, o kterou jsme už dávno přišli. Vyrobený z materiálů připomínajících ocel, ale ne ze skutečné oceli, zdánlivě z jednoho kusu, kdy jedna jeho část bez zjevných spojů, ať už šroubových, nýtovaných, svařovaných či lepených, navazovala na druhou. Po celodenní práci měly být dynamické části pružení alespoň zahřáté, ale při dotyku chladily a zdály se nedotčené cestou jako vždy. Jako obvykle jsem provedl standardní kontrolu napjatosti pásů, čepů jednotlivých článků a všech kol, pojezdových, napínacích a hnacích.

Pomalu jsem začínal chápat, proč kapitán na tanku tak lpí. Pravedpodobně by v celém lidmi obyvatelném světě nedokázal získat lepší. A bylo mi jasnější, jak jsme před čtvrstoletím v poslední velké válce dokázali stroje porazit. S více takovými stroji to bylo možné.

Sepsal jsem své technické hlášení a poslal ho interkomem na velitelské stanoviště. Kapitán Knispel toho příliš nenamluvil a v době

klidu dával přednost písemným hlášením. Vlastně jsem z něj získával dojem, že se lidské komunikaci, pokud to bylo jen trochu možné, vyhýbá.

„Sandersi!“ zahulákal na mě z venku Cyr.

Celým jménem Arthur Cyr, druhý střelec a zbrojmistr, současně také největší a nejsilnější muž posádky. A k tomu dokonalá mlátička. Právě on se bez jakýchkoliv skrupulí vrhl proti Kryšákovu gangu. Kdyby nakonec nedošlo k trumfování o největší palebnou kapacitu, věřil jsem, že by je dokázal zahnat na útěk. Moc toho nenamluvil, ale zastal každou práci, a když někdo potřeboval, pomohl mu. Marlon, náš hlavní řidič, toho občas zneužíval. Všiml jsem si, že Cyr si to uvědomuje, ale nijak to neřeší.

„Už jdu!“ zahulákal jsem a začal se škrábat z kokpitu ven.

První týden jsem byl samá modřina a šrám, ale teď už mi úzký průlez z mého stísněného pracovního místa nedělal problém. Pochyboval jsem ale, že by se jím protáhl Cyr.

Čekal na mě venku, přes ramena přehozená segmentová těla trojnohých hlídačů. Čekala mě poslední povinnost dnešního dne – zabezpečení perimetru pro noční odpočinek. Sebral jsem předávaný náklad a trochu podklesl v kolenou. Deset hlídačích trojnožek vážilo třicet kilogramů. Cyr jich nesl dvojnásobek.

„Chci, aby se karavana utábořila v těsnější formaci, takhle nejsem schopen zaručit bezpečnost,“ zaslechl jsem strohý bezemoční hlas našeho kapitána.

Stál na druhé straně tanku, a proto jsem ho neviděl.

„Nebudete rozkazovat, kde se moji muži mají utábořit!“ druhý diskutér zněl vztekle.

Podíval jsem se na Cyra, ten lhostejně čekal, až si srovnám své břemeno a budu ho následovat. Vykoukl jsem, s kým kapitán diskutuje.

Byl to Varen Brigg, velitel osobní stráže našeho zaměstnavatele. Brigg byl velký hřmotný muž, který dokázal své muže srovnat do latě jediným pohledem. Chodil oblečený v uniformě v maskovacích barvách, nikdy neodkládal velkou automatickou pušku a na opasku měl tři granáty. Považoval jsem to za pózu.

„Pak tedy musíme konzultovat pana Camuvieliho,“ pokračoval kapitán v debatě svým typickým nezúčastněným tónem.

Odhadl jsem délku formace, kterou bychom měli pokrýt detekčními čidly, pokud by zůstala na noc taková, jaká právě byla. Podle toho, co jsem si načetl v manuálech, by to i tak šlo.

Podíval jsem se na Cyra, abych mu to řekl.

„Byl by to jen jednoduchý nejištěný okruh,“ přesně odhadl, co mám na mysli. „A kapitán si to očividně nepřeje.“

Náš velitel s Varenem Briggem odešli směrem k osminápravovému luxusnímu kolosu majitele konvoje. Aniž bychom se na tom s Cyrem domluvili, opřeli jsme se každý o jedno kolo tanku a čekali na výsledek.

Netrvalo to dlouho. Rozhovor s naším chleboďárce jsme sice neslyšeli ani neviděli, ale brunátná tvář Brigga, který okolo nás rázoval vzteklým krokem pryč, mluvila za vše.

Všechny vozy konvoje se vzájemně přiblížily a uspořádaly do tří souběžných linií. Zaregistroval jsem, že několikrát přitom málem došlo ke kolizi. Taková operace chtěla nacvičit.

Přestal jsem přemýšlet a dal se s Cyrem do práce.

Umístování sond a kontrola jejich zapojení nám zabrala hodinu, i když vše šlo jako na drátkách. Při návratu na nás čekala horká káva a slanina škvřící se na naftovém vařiči. Kompresor zajišťující dokonalé spalování tiše šuměl, výfukové potrubí bylo postaveno tak, aby zplodiny hoření byly vypouštěny v dostatečné vzdálenosti, úzký proužek šedého dýmu byl pohledem sotva patrný.

Dnes vařil Marlon. Pokud překonal svou lenost, byl z nás nejlepší kuchař a z mála dokázal vykouzlit opravdové dobroty. Rigajev seděl na rohoži se zkříženýma nohama a sledoval displeje na dvou detekčních kostkách umístěných na trojnožkách zaražených do země před ním, mezi rty nezapálenou cigaretu.

„Dobré místo,“ zhodnotil svá měření. „Minimální kontaminace.“

Katzinski ukázal na konvici položenou na zemi kousek od vařiče.

„Káva je hotová,“ prozradil.

Celý den bylo horko a já si mnohokrát představoval doušek něčeho studeného. Teď, krátce po setmění, jsem se ale na horký nápoj začal okamžitě těšit.

Marlon otočil naplocho seříznutou klobásu, prozkoumal její povrch a pak do oleje přihodil z dřevěného prkýnka nakrájenou směs.

„Co to je?“ okamžitě se ze zamyšlení probral Rigajev.

„Divoká cibule, pažitka. Říkal jsi přece, že je to tady čisté,“ odpověděl mu skoro posměšně Marlon.

„Ale tys to natrhal dřívě, než jsem to zjistil!“

„Nemusíš to jíst, zbude víc na ostatní,“ pokrčil Marlon rameny.

Nechal jsem je jejich popichování. Rychle se stmívalo. Nebyl jsem na to zvyklý, doma jsem se v tuto dobu obvykle vyskytoval v dílně či garáži, obklopen umělým světlem.

Silným umělým světlem, podobně jako všichni ostatní. Možná proto, abychom zaplašili tmu a strach, který přinášela.

Z dálky se ozvalo zavytí. Mohl to být skutečný pes nebo vlk, nebo také strojový pes – vlk, prostě mech. Nedokázal jsem to rozlišit.

Jídlo začalo vonět a kupodivu jsem v něm necítil jako hlavní část klobásu, ale spíš Marlonovy další příměsi. Začaly se mi sbíhat sliny.

„Pánové?“

Kapitán přišel tak tiše, až jsem se lekl; nechápal jsem, jak to dělá.

„Jsem pozván na večeři k panu Camuvielimu, uvítal bych doprovod. Není to rozkaz.“

„Ale brzy bude, pokud se nikdo dobrovolně nepřihlásí,“ uchechtl se Marlon polohlasem, ale tak, aby to slyšel i sám Knispel.

Ostatní dělali, že kapitána neslyší. Trochu lítostivě jsem se podíval na naši večeři, Marlon se překonal. Ale má zvědavost byla silnější.

„Já bych šel,“ navrhl jsem, i když jsem předpokládal, že budu odmítnut. Přece jen jsem byl nováček.

„Dobře, za deset minut odchod,“ určil kapitán.

„A pak že prý to není rozkaz,“ znovu se uchechtl Marlon.

„Není,“ potvrdil kapitán, jako by nechápal narážku.

„Očekává se ode mě něco zvláštního?“ zeptal jsem se.

Společenských setkání, pokud jsem nepočítal tancovačky, které se standardně zvrhávaly v téměř plánované rvačky mladých mužů, jsem se zatím příliš neúčastnil.

Kapitán se nad mou otázkou vážně zamyslel.

„Konverzovat. Obávám se, že konverzace na mě bude až příliš.“ Překvapil mě, současně jsem se cítil rázem mnohem nejistěji.

„To by asi byl Marlon lepší kandidát,“ zkusil jsem vycouvat.

„Vařím,“ zareagoval ten bryskně na moji poznámku.

„Tak to máš smůlu,“ pronesl od svého displeje Rigajev. „Camuvielího dcera je skutečně výstavní kočka a má okolo sebe spoustu dalších kočiček, které jsou o poznání dostupnější.“

Marlon okamžik vypadal, že toho opravdu lituje, pak se ale soustředil na přípravu jídla.

„Někdy jindy a někde jinde. Na Camuvielím se mi něco nelíbí. Vlastně ani ne na něm, spíš na jeho dceři.“

„Kyselá závist,“ ocenil Rigajev a dál se věnoval svým přístrojům.

Marlon na rozdíl od ostatních členů posádky nebyl skoupý na slovo. Naneštěstí se tematicky obvykle věnoval ženám a svým úspěchům u nich. Na druhou stranu, určitě nebyl hloupý, spíš mnohem chytřejší než já, a všímal si věcí, které já nevnímal. Umínil jsem si, že se ho na jeho poznámku týkající se Camuvielího později zeptám.

Moc oblečení jsem neměl. Jeden overal na práci, kalhoty a dvě košile – vlastně taky na práci. K tomu praktickou vestu s množstvím kapes a třičtvrtě kilogramu funkčního spodního prádla. Dál jsem nafasoval neprůstřelný komplet, o který jsem se každou chvíli praštil, ať jsem ho ve svém tankovém kokpitu zavěsil jakýmkoliv způsobem. A také na můj vkus až moc velkou automatickou pistolí s dlouhým zásobníkem, který mi neustále překážel. Naštěstí jsem k ní dostal i kratší zásobník. Po chvíli váhání jsem zbraň nechal na jejím místě v kokpitu. Připadal bych si s ní směšně. V neprůstřelném kompletu bych asi zaujal, ale také se mi nezdál vhodný ke společenskému setkání. Spokojil jsem se s kalhotami, košilí a trochu jsem si opucoval boty.

Camuvielího lidé uměli vykouzlit pohodlí a luxus i při provizorním táboření. Stačily k tomu tři stoly potažené ubrusem, jídlo, baterie lahví a nonšalantní šum konverzace. Jídlo bylo servírované na prvotřídním nádobí a cabernet z Jihodolu v lahvích ze skutečného skla. Dosud jsem nikdy nepil víno ze skleněných lahví, bylo příliš náročné na transport.

„Á, kapitán Knispel, těší mě, že jste si našel čas,“ obrátil se k nám sám Camuveli.

Byl to muž průměrné výšky se sklonem ke kulatosti a na obchodníka překvapivě vstřícným výrazem. Všiml jsem si ale, že jeho

lidé vykonávají rozkazy rychle a přesně, aniž by je k tomu potřeboval nějak pobízet.

Přátelským gestem do hovoru přizval další dva muže.

„Pánové Anton Wruise, Grehem Deheb,“ představil je, „kteří se na poslední chvíli přidali k naší karavaně a propůjčili jí tak ještě větší sílu a odolnost.“

Knispel naznačil strohou úklonu.

„Zaregistroval jsem, že máme o několik nákladních vozů víc než v původních propozicích. Mohu do svých plánů počítat i s vašimi muži? Pokud mají vojenský výcvik?“

Deheb a Wruise se po sobě podívali.

„Podílíme se na nákladech konvoje včetně zajištění bezpečnosti,“ odpověděl Deheb trochu nakvašeně.

Zjevně se mu nechtělo svěřovat jediného muže pod cizí velení.

„Mí lidé jsou dobře vycvičení a ozbrojení,“ zareagoval Wruise o poznání věcněji.

„Můžete u drinku probrat podrobnosti a optimalizovat společný postup,“ doporučil jim Camuvieli. „Bude to ku prospěchu nás všech. Omluvte mě, pánové, na chvíli.“

Odešel a odkryl mi výhled na tři mladé ženy diskutující kousek za stoly s pohoštěním. Tedy Rigajev opravdu nelhal. Jedna byla dlouhovlasá zrzka s postavou tvaru přesýpacích hodin, druhá nakrátko ostříhaná blondýna a třetí tmavovláska. Na sobě měla dlouhý kabát, do kterého se choulila, jako by jí byla zima, a přišla mi trochu smutná. Nebo unavená.

„Á, naši ochránci,“ vyrušil mě z pozorování hřmotný muž v maskovací uniformě.

V ruce držel skleničku a vypadal, že je to jen jedna z celé předchozí dlouhé řady. Kapitán na něj krátce pohlédl, pochopil jsem, že ho dobře zná. O krok v pozadí se držel Varen Brigg, ten se po předchozím jednání s mým velitelem nechtěl zjevně pouštět do žádné další debaty.

„Major Cautski, velitel ozbrojených sil pana Camuvieliho,“ představil ho Knispel, chvíli mi trvalo, než mi došlo, že to říká kvůli mně.

„A to je kdo?“

Cautski se na mě opovržlivě podíval a hodil do sebe skleničku na ex. Muž z Camuvieliho personálu pro tuto příležitost oblečený do tmavého saka s bílým motýlkem k nám přispěchal, nabídl mu další sklenku a při té příležitosti obsloužil kapitána i mě.

„Matyáš Sanders, vynikající mechanik,“ představil mě kapitán.

„Musíš být dobrý, jinak bys tu trosku nerozchodil.“

Cautski opovržlivě máchl směrem k siluetě našeho tanku.

Musel mít dobré informace, protože o dřívějším stavu motoru jsme se nijak nešířili.

Deheb a Wruise pozorně naslouchali, zaregistroval jsem, že naším směrem zamířily i tři ženy.

„Není to troska,“ odpověděl jsem studeně.

Po měsíci urputné práce jsem byl na své dílo hrdý.

„Měl jsem za to, že nás bude doprovázet těžký tank s patřičnou palebnou kapacitou, ale ten váš stroj se tak jen tváří. Je to prostě napůl vrak,“ nenechal se zastavit Cautski. „Má poškozený kanón, jedete na vyměněný diesel; musíte mít neskutečnou spotřebu. Pochybují, že s námi udržíte krok po celou cestu. Ale nepočítejte s tím, že vám přenechám něco ze svých palivových rezerv!“

Jeho proslov Deheba i Wruise viditelně znepokojil.

Podíval jsem se na kapitána, ten však nevypadal, že by hodlal odpovědět, zdál se ztracený v myšlenkách někde daleko... nebo hluboko.

„Nebudeme potřebovat ani deci vaší nafty,“ odsekl jsem popuzeně. „Náš motor je vynikající, dokonale seřízený a nemrhá palivem tak jako vaše agregáty. Stačí se podívat na výfukové plyny, nebo si jen čichnout.“

Má strohá odpověď mi vysloužila pozornost, po které jsem netoužil, ale nedokázal jsem se zastavit. Tank byl stroj z jiného věku a málokdo si dokázal představit, co všechno dokáže.

„Pokud nás někdo nebo něco napadne a bude mít k dispozici cokoliv účinnějšího než kulomet, budete bez tanku ztraceni.“

„Naše vozy mají RHA ekvivalent deset centimetrů!“ odsekl pohrdlivě Cautski.

To mě trochu překvapilo, podcenil jsem je, předpokládal jsem, že jsou chráněné jen standardní ocelí, tak silný konvenční pancíř by neunesly.

„Skla mají stejný RHA¹ ekvivalent? A kola?“ zareagoval jsem otázkou.

Podle kyselého výrazu Cautského jsem trefil hřebík na hlavičku.

„Ale stejně nesplňujete parametry poctivého těžkého tanku,“ nenechal se zastavit.

„To je diskutabilní, záleží na použité normě,“ probral se překvapivě kapitán ze svého zamyšlení.

Netušil jsem, že existují nějaké normy týkající se staré vojenské techniky, ale mlčel jsem. „Se všemi skutečnostmi týkajícími se našeho technického vybavení byl pan Camuvieli seznámen a byly brány v potaz při uzavírání smlouvy. Měl byste je mít někde ve svých podkladech,“ pokračoval Knispel.

„Jinými slovy, Camuvieli ušetřil,“ zhodnotil to kysele Wruise.

„A proto jste ušetřili i vy, nikde jinde byste tak lacino místo v dálkovém konvoji nezískali,“ vmísil se do debaty opět Camuvieli, který se mezitím vrátil ze své pochůzky.

„Předpokládal jsem, že nás bude chránit plně vyzbrojený tank odpovídající svou kvalitou strojům z Hanturiho války,“ tvářil se nespokojeně Deheb.

Camuvieli se na oba obchodníky zeširoka usmíval a kývl na číšníka, ať přinese pití.

„Takhle to ve smlouvě určitě nestojí, specifikace tanků z Hanturiho války mi není známa. Navíc ta událost je už historie a stala se legendou.“

Camuvieli pokrčil rameny a udělal gesto, jako by téma nestálo za další hovor.

„Pánové, dost obchodování, dáme si něco k pití. Na dobrou náladu, čeká nás dlouhá cesta, měli bychom spolu vycházet co nejlépe.“

Odpoutal jsem se od společnosti a zamířil ke stolům s jídlem. Celá konverzace za moc nestála a málem jsem se pohádal, doufal jsem, že se odškodním u jídla. Naložil jsem si na talířek pár chutně vyhlížejících a ještě lépe vonících věcí, o nichž jsem jen matně tu-

¹ RHA ekvivalent: Údaj určující odolnost pancíře. Udává tloušťku klasického pancíře z homogenní válcované oceli, která má stejnou kinetickou odolnost jako pancíř popisovaný.

šil, co jsou zač. Chutnaly ještě lépe, než vypadaly – tohle nebylo nic rostlinného původu a ani průmyslově produkováná živočišná bílkovina, ale skutečné maso z tvora, který kdysi běhal a dýchal. Takové pohoštění muselo být neskutečně drahé. Nechápal jsem, proč Camuvieli šetřil na penězích při nájmu žoldnérů, a přitom tolik utrácel za luxus. Ale lidé se velmi často chovají nelogicky, na to jsem si už zvykl. Nebo byla kapitánova cena tak vysoká, že exkluzivní jídlo představovalo jen zanedbatelnou položku.

Rozhlížel jsem se a přitom uvažoval, zda se pokusím, zda se odváším vyhledat ty tři mladé ženy, přesněji jednu konkrétní z nich. Nebo si podrobněji prohlédnu Cautského vozy. Těsná formace a probíhající párty k tomu skýtaly ideální příležitost. Vzhledem k tomu, že jsem trojici nikde neviděl, to vypadalo na prohlídku techniky.

„Prý jste opravdu dobrý mechanik,“ ozvalo se mi za zády.

Otočil jsem se a spatřil je všechny tři u vedlejšího stolu. Musel jsem být hodně zamyšlený, když jsem je neslyšel přicházet. Podle toho, jak se tvářily, se ale možná snažily si ze mě vystřelit a schválně přišly potichu. Mluvila dlouhovlasá zrzka.

„Myslela jsem si, že to se člověk učí celá léta, a ta vám ještě chybí,“ blondýnka se uchichtla.

„Opravuji stroje od dětství. Také je studuji,“ vysvětlil jsem. „Bez nich nevytěstujeme žádnou úrodu.“

„Takže zemědělec?“ opáčila s nádechem pohrdání blondýnka.

Tmavovláska v ruce držela skleničku, se kterou jemně kroužila a zamyšleně mě pozorovala.

„Zemědělec je ten, kdo dělá zemi, vytváří půdu, na které může něco zdravotně nezávadného vyrůst,“ vysvětloval jsem jí skutečnost, o níž jsem měl za to, že ji zná každý. „Já jsem jen ten, kdo mu pro to poskytuje vhodné nástroje. Vyrábí je nebo opravuje.“

Můj strýc byl skvělý zemědělec a dovezl z pustiny desítky, spíš stovky tun půdy a dalších ingrediencí nutných pro pěstování rostlinných výživových kultur. Pak se jednou nevrátil. Většina zemědělců takhle končí.

Tmavovláska neříkala nic, zrzka, když zjistila, že se na ni dívám, uhnula pohledem a začala si nabírat na talířek.

„Dámy, nepodceňujte ho, nepochází z města, ale to neznamená, že je vidlák.“

Herbert Camuvieli už měl za sebou nějakou tu skleničku a vypadal ve výtečné náladě.

„Porazil mě v šachu, a já se obávám, že ani v odvetné partii nebudu mít šanci, každopádně se o to ale pokusím,“ hlaholil.

„Matyáš Sanders, jeho jméno už asi znáte,“ představil mě.

„Elizabeth Deheb, Valerie Wruise a má drahá sestřenka Nataša,“ dozvěděl jsem se konečně jméno tmavovlásky.

Všechny byly oblečené v praktických cestovních šatech, ale bylo vidět, že to jsou oděvy šité pro ženy, ne jako unisexové polouniformy, ve kterých obvykle chodily dívky u nás. I když i ty si je často přešívaly k obrazu svému.

Většinu mužských pohledů z okolí přitahovala kaštanová zrzka – Valerie. Ani košile a vesta s množstvím kapes a úchytek nedokázaly zakrýt její objemná ňadra; kalhoty naopak zdůrazňovaly štíhlý pas a oblé boky. Nataša, dlouhý rozepnutý kabát toho sice příliš neodhaloval, ale ani vysoké pracovní boty nedokázaly zkrátit její dlouhé nohy.

Nasadil jsem zdvořilý úsměv, pokusil jsem se o zdvořilý úsměv. Takhle zblízka jsem z nich byl ale nervózní. Tohle byl jiný svět, doma jsem se cítil jistější a zhruba jsem tušil, jak si se ženami stojím.

„Nějak ztratil řeč, možná neumí mluvit,“ ohodnotila mě Elizabeth.

Vypadala jako vtipálek. Valerie se k ní naklonila, jako by jí chtěla něco říct, Nataša dál vyčkávala.

„Přemýšlím,“ vysvětlil jsem. „Nerad bych se dopustil faux pas.“

„Jakého faux pas?“

Nataša Camuvieli nasadila dokonale tázavě nevinný výraz. Nahrála mi na smeč, odhadoval jsem, že záměrně.

„Hledám indicie,“ pokračoval jsem.

„Tak indicie? Vidím, že slovník cizích slov umějí používat i na vesnici!“ Blondatá Elizabeth se rozehrávala, rty našpulené do pobaveného úšklebku; vlastně se zdála dost explozivní.

„Přemýšlím, zda jste manželka, nebo dcera muže, jehož jméno nosíte,“ vypálil jsem na Elizabeth.

Elizabeth zrudla, Valerie si schovala ústa za dlaň a Herbert vybuchl smíchy. Nataša přimhouřila oči a upila ze své skleničky.

„Tak to bylo velmi elegantní,“ mával na mě Herbert.

„To vypadám tak stará?“ opáčila Elizabeth vztekle.

„Ne, ale zato váš otec velice movitě.“

Teď se rozesmáli všichni.

„To bylo opravdu hezké, naši drsňačku už dlouho nikdo takhle elegantně neusadil. Nataša,“ podala mi dcera Orfela Camuvieliho ruku.

Měla příjemný stisk, ani příliš mdlý, ani přehnaně silný.

„Nataša má pravdu, nandal jsi mi to,“ překvapila mě Elizabeth a svou předchozí ostrost otupila polibkem na tvář.

Valerie na ni přitom vrhla kradmý pohled, ale nekomentovala to.

„Vypadalo to na nudný večer, ale není,“ ukončila seznamování a také mi podala ruku.

„Pojďme si rychle ještě pro skleničky. Strýc je sice štědrý, ale má až nadbytečně vyvinutý smysl pro povinnost,“ naváděl nás Herbert.

U mobilního baru se rozproudila nenucená konverzace, většinou se týkala příprav na cestu a obtíží se sháněním potřebného materiálu a zboží. Věnoval jsem se jí jen na půl ucha, protože většinu své pozornosti jsem věnoval tomu, jak Nataša mluví, jak se přitom tváří a směje se, poslouchal jsem barvu jejího hlasu.

Uvědomil jsem si, že mám problém, ale zatím jsem si to nepripouštěl.

„A co si myslíte vy? Přibývá útoků botů, nebo jich naopak ubývá?“

Cautski s obchodníky se o tématu bavili u vedlejšího stolu, teď se přesunuli k baru a zatáhli mě do hovoru.

„Nevím, nikdy jsem o tom takhle nepřemýšlel,“ zarazil jsem se.

Cautski nade mnou opovržlivě mávl rukou, až mu vyšpláchno ze skleničky, ostatní čekali na odpověď.

„Podle množství oprav naší techniky následkem útoků strojů bych řekl, že jich spíš přibývá,“ zhodnotil jsem.

„Vidíte, říkal jsem to!“ zatvářil se Deheb vítězně.

„Ale prosím vás, nemůžete soudit podle zkušeností opraváře.“

Cautskému jsem se opravdu nelíbil. Zaregistroval jsem, že Nataša náš hovor úkosem sleduje. Možná proto jsem pokračoval v hovoru.

„Staral jsem se o vybavení naší osady deset let, v posledních pěti letech sám, k tomu mi přibyla rozsáhlá klientela z okolí a poslední dva roky jsem nevěděl, kam dřív skočit. Mohu vám popsat každou zajímavější poruchu následkem útoku zmateného bota nebo mecha.“

„Co myslíte tím zmatený bot?“ chtěl vědět Wruise.

„Prostě poškozený, neřízený bot, který se z pustiny dostal až do centra lidské civilizace.“

„Takže dokonce ani vy si nemyslíte, že se útoky na lidi stupňují, že staré válečné inteligence se nás snaží zničit?“ pokračoval Cautski v popichování.

„Takhle otázka původně nezněla,“ připomněl jsem. „Jen zda útoků, pokud to jsou útoky, já bych je nazval nehody, náhodná setkání s rozpadajícím se poškozeným hardwarem, přibývá nebo ubývá. Dle svých zkušeností za posledních deset let si myslím, že jich spíš přibývá, nic víc.“

Rozhovor přerušilo cinkání zvonku.

„Omlouvám se, ale přichází čas na poslední drink, zítra brzy vstáváme!“ zvučně promluvil Camuvieli.

Byl jsem za vyrušení rád, protože mě Cautski začínal rozčilovat a o další hovor s ním jsem nestál.

„Co si dáš?“ oslovil jsem poprvé přímo Natašu Camuvieli. „Z nabídky tvého otce. Co je nejlepší?“

„Téměř vypadáš, jako bys to neschvaloval,“ odpověděla a podala mi prázdnou skleničku.

„To vůbec ne, jen mě to fascinuje: Dávat si drink uprostřed pustiny, s výhledem na temný horizont, za nímž se může skrývat cokoliv. A s hvězdami nad hlavou.“

„Ano, je to zvláštní,“ souhlasila. „Možná proto to můj otec tak dělá.“

Přitom se podívala vzhůru a její tmavé vlasy s až kovovou kvalitou odrazily světlo plamenů plynových hořáků.

Ukázala si na láhev. Zavrtěním hlavou jsem odmítl pomoc číšníka a nalil jí víno, které teď v noci mělo dokonale černou barvu.

„Snaží se nás staré válečné inteligence zničit? Co myslíš?“ vrátila se k předchozímu tématu.

„To je těžká otázka, opravdu jsem nad ní nikdy nepřemýšlel. Řeším menší problémy. Mít dost náhradních dílů, materiálu, zdroje energie.“

A také se nenechat zabít nebo zmrzačit šíleným mechem, který už dávno zapomněl svou skutečnou funkci a chová se naprosto nepředvídatelně. To už jsem ale nahlas neřekl.

„Můj otec si ji klade často, protože na správné odpovědi závisí zvolení správné obchodní strategie. A spoustu podobných.“

Potlačil jsem zaklení. Nahodilý pohyb lidí v okolí nám dopřál krátkou chvíli soukromí, a my jsme hovořili o starých válečných inteligencích a obchodních strategiích. To bylo mé prokletí, nedokázal jsem se prostě lehce a nezávazně bavit. Ani s krásnou ženou, která se mi zatraceně líbila.

Do které jsem se zamiloval. Sakra.

„Obchodní strategie je tvůj koníček?“

Zasmála se a pohodila přitom hlavou, znovu jsem obdivoval odlesky na jejích vlasech.

„Ne,“ odpověděla po krátkém zaváhání. „Jen jsou běžnou a podstatnou součástí mého života. A co stroje a boti, jsou tvůj koníček?“

„Další složitá otázka. Umím opravovat stroje, rozumím jim,“ uvažoval jsem nahlas. „Jsem v tom dobrý. Asi ano, stroje jsou můj koníček. Ale boti,“ pokrčil jsem rameny. „O těch mnoho nevím.“

Večer se chýlil ke konci, lidé odkládali sklenice, číšníci pomalu začínali sklízet nádoby.

„Rád bych na náš rozhovor navázal,“ řekl jsem.

Kdybych to nezkusil, vyčítal bych si to.

Nejbližší lampy zavěšené na lanech pohasly, druhý okruh ještě svítil.

„Nejlépe v soukromí, bez velké společnosti okolo.“

V šeru jsem viděl, jak se usmívá.

„Tak to bylo velmi sofistikované pozvání na rande.“

„Jak jinak, pokud jsou obchodní strategie nedílnou součástí tvého života. Byla nutnost být sofistikovaný.“

Zasmála se. Další lampy zhasly, nebo spíš někdo je zhasnul.

Pomalou, abych jí dal čas, jsem se naklonil; vyčkávala. V poslední chvíli se pohnula, abych našel její rty přesně.

„Dobrou noc,“ rozloučila se.

Ještě okamžik jsem si vychutnával stopy její přítomnosti a pak jsem jen tak stál v stupňující se temnotě.

Večer definitivně skončil, byl čas jít spát.

„Co musím udělat, abych si mohl odnést tuhle láhev?“ zeptal jsem se jednoho z čišníků uklízejících stoly a ukázal na nenačatou láhev koňaku.

„A pro koho je?“ odpověděl mi otázkou a prohlížel si mě. „Jo, ty jsi jeden z tankmenů,“ poznal mě, „a až moc sis povídal se šéfovou dcerou.“

Nic se neutají. Doma ani tady.

„Pro ostatní,“ odpověděl jsem a nechal jeho poznámku bez reakce.

„Stačí, když si ji vezmeš,“ prozradil mi a odešel s velkým podnosem plným špinavého nádobí.

V našem táboře bylo ticho, všichni spali. Všichni až na Rigajeva, ten něco studoval na svém osobním počítači. Schoval jsem láhev, opláchl si tvář, vyčistil zuby a pak chvíli mával kartáčkem v chladnoucím vzduchu, aby se spustil katalytický proces a štětiny kartáčku ze speciálního materiálu se sami dezinfikovaly. Stačilo jim k tomu polarizované měsíční světlo.

„Vypadáš, že ses bavil dobře,“ zhodnotil Rigajev.

„Vlastně ano,“ připustil jsem.

„Tu láhev schovej tak, ať ji nenajde Katzinski, vypil by ji,“ doporučil mi.

Ráno jsem se vzbudil za úsvitu a byl jsem poslední, na vařiči už bublala káva. S hrnkem v ruce jsem sledoval muže u okolních strojů, jak rozevírají a čistí sluneční kolektory. Každý získaný joule energie znamenal uspořené finanční prostředky, ušetřené palivo, delší dojezd a tedy větší záruku bezpečí.

„Pán nemá nic na práci?“ popíchl mě Marlon, který seřizoval obvod pro elektrostatické čištění průzorů. Pokud by nefungoval správně a jemný prach spolu s pouštním pískem by je ušpinil, musel by řídit v brýlích s otevřeným průzorem.

„Všechno jsem udělal už včera, hlášení je v systému,“ odbyl jsem ho.

„A jaké to bylo s Camuvieliho dcerou?“ nasadil vědoucí úšklebek.

Odkud se to sakra dozvěděl on? Večer zůstal přece v našem ležení a teď ráno ještě nikam nešel. Vlastně ano – záchody, nebo spíš místo za ně označené, se nacházely sto metrů od tábora. I jen močit v bezprostředním okolí bylo zakázáno. Zřejmě někoho potkal cestou a stačili si vyměnit klepy.

„Samozřejmě že to za to stálo,“ odbyl jsem ho.

Chtěl se vyptávat, ale otočil jsem se a vyšplhal se i s kávou na korbu tanku. Slunce už se odlepilo od horizontu, ale nemělo ještě žádnou sílu, na druhé straně se vznášel ohromný bledý měsíc, ve vlasech jsem cítil ještě stále chladný vítr. Nový den začínal.

Přesně o hodinu později se celá karavana dala do pohybu. Seděl jsem na svém sedátku, rozhlížel se a pozoroval tři automatické drony líně plachtící ve vzduchu a zprostředkovávající nám přehled o okolí.

Podle Camuvieliho rozkazu jsme nasadili výrazně pomalejší tempo než předchozího dne. Byl jsem tomu rád, každý kilometr za hodinu navíc proti optimální rychlosti znamenal litry spotřebované drahocenné nafty navíc. K ekonomickému tempu jsme stále měli ještě daleko, ale už jsme se nehnali vpřed za každou cenu.

„Pronásledovatelé na šesté hodině,“ ozval se Rigajev po dvaceti kilometrech klidné jízdy.

Zaznělo cvaknutí, to Knispel s někým mluvil na velitelské frekvenci, odhadoval jsem, že s Camuvielim. Zajímavé bylo, že naše pronásledovatele jsme zachytili jako první, přestože jsme jeli v čele konvoje. Logicky si jich měli všimnout ti vzadu. Další důkaz toho, o kolik bylo vybavení tanku lepší než vybavení ostatních vozidel.

„Jsou rychlí, lehké transportéry, odhaduji to na městské policejní nebo ozbrojené síly,“ mluvil dál Rigajev.

Neměl jsem důvod mu nevěřit, já z nejasného obrazu, kde bylo prakticky všechno zahaleno mraky vířeného prachu, nepoznal skoro nic.

„Podle kódu se k nám blíží zverelský vojenský oddíl,“ ozval se kapitán.

Zverelov bylo volné uskupení měst a zemědělských oblastí s centrem v Zverelsku. Postolov ani naše osada už do něj nepatřily. Vlastně jsem nevěděl ani z jakého důvodu, možná protože jsme od nich byli už příliš daleko.

„Mají ale zmatek v identifikaci, používají jak armádní, tak celní značku,“ doplnil Rigajev.

„Marlone, na další rozkaz zaujměte pozici.“

Možná bych se měl přesunout do kokpitu. Projekční stínítko helmy jsem si stáhl právě včas, abych spatřil koordináty vyznačené v mapě. Kapitán chtěl dostat tank z formace konvoje trochu výš do svahu, který jsme po vrstevnici právě překonávali.

„Katzinski, připravte průbojnou municí k palbě na vzdálenost do šesti set metrů. Při výstřelu je nutné způsobit minimum vedlejších škod.“

To už mi před očima defilovaly technické údaje obrněných transportérů. Pokud nebyly významně vylepšené, měly ochranu posádky ekvivalentní padesát pět milimetrů silnému klasickému pancíři, to znamenalo, že náš velkorážný kulomet ráže 14,5 jim nemohl příliš uškodit, o šestihlavňovém rotačním minigunu nemluvě. Čtyřicetimilimetrový rychlopal už asi ano.

„Cyre, vezměte si pušku, střilet budete na primární cíl na můj povel.“

Co to je primární cíl, jsem netušil, ale ostatní členové posádky jednali, jako by podobnou situaci měli nacvičenou.

„Sandersi, vy mě doprovodíte, vezměte si balistický komplet.“

Nechápal jsem proč já, ale neprotestoval jsem, rozkaz je rozkaz. Navléct se v kokpitu do balistického obleku pro mě ale bude oříšek. Opustil jsem své místo a protáhl se poklopem do nitra tanku.

„Za sedm minut budou na dohled, pane,“ oznámil Rigajev.

„Zastavte.“

Jako by kapitánův rozkaz platil pro celou karavanu, všechny vozy začaly brzdit, lehké obrněnce Cautského se přesunuly směrem vzad, asi aby pokryly nárazníkové pásmo s našimi pronásledovateli.

Nakonec jsem se převlékl venku na korbě, bylo to mnohem jednodušší a rychlejší. Už v plné výstroji jsem seskočil na zem, kolena se s nezvyklou vahou trochu prala.

Knispel už na mě čekal, opět jen ve své strohé uniformě bez jakéhokoliv hodnostního či jiného označení.

„Dejte mu brokovnici,“ přikázal, když spatřil, že jsem ozbrojen jen svou osobní pistolí. „Brokovnici?“ položil Cyr sedící na věži na slovo zvláštní důraz.

Kapitán na jeho otázku nijak nezareagoval, Cyr se po chvíli čekání naklonil do průlezu, až v něm zmizel od pasu dolů a vynořil se z něj se zbraní, která se trochu podobala klasické brokovnici. Podobné, ale ne tak robustní jsme používali na likvidaci toxických ptáků. Oni sami jedovatí nebyli, jen jejich trus, ale to stačilo.

„Pevně si ji zapři do ramene,“ doporučil mi Cyr, když mi zbraň podával.

První dojem klamal, byla to úplně jiná brokovnice, než jsem znal. Zdánlivě vysoustružená z jediného kusu, z kovu nebyl jen povrch pažby a její patka. Hlaveň o značné ráži neměla rýhování. Pojistku jsem našel intuitivně.

Kapitán se bez dalších řečí otočil a vyrazil k místu, kde se shromáždili Cautského vozy, viděl jsem tam i velký Camuvieliho obrněnec.

Marlon otočil tank a pomalu, nasadil tichý režim, zamířil výš po svahu. V kamenitém terénu po něm zůstávalo jen minimum stop, na letmý pohled prakticky žádné. Kde je Cyr, jsem netušil, ztratil se jako duch. Nasadil jsem si helmu a vyrazil za Knispelem.

K hloučku vyčkávajících jsme dorazili, když se zpoza terénní vlny vynořil první z obrněnců doprovázený vlnou zvířeného prachu. Cautského muži zaujímali střelecké pozice ve svazích okolo obchodní cesty, vozy z nákladu se od nás vzdálily víc dopředu, aby nebyly ohroženy případnou palbou.

Byly to předběžné přípravy, nevěděl jsem, zda a případně jak probíhala komunikace se zverelskou vojenskou jednotkou, stále mi to však připadalo, že se chystá spíš ostré vyjednávání než otevřený boj.

Obrněnce se rychle blížily, byly rozměrnější, než se jevily při sledování ze vzduchu, čtyřnápravové, vybavené kanónovými věžemi, jeden jen raketometry. Spustil jsem si hledí helmy, odjistil brokovnici. Knispel se na mě podíval, ale neřekl nic, Camuvieli se zamračil. Vypadal zachmuřeně a napjatě. Neměl zbraň, ale doprovázeli ho dva po zuby ozbrojení muži v neprůstřelných vestách.

„Jiný typ, než jsme odhadli původně,“ slyšel jsem v interkomu Katzinského. „Nějaký nový model, tipuji, že pochází ze zbrojíren Císařství.“

Vůbec se mi nelíbilo stát na ráně a čekat. Stačila by jediná raketa, jediná dávka z jednoho z rychlopalných dvacetimilimetrových kanónů, jejichž ústí nás temně sledovala.

Konečně první z transportérů dojel až k nám a zastavil, ovanula mě vlna horkého vzduchu šířící se od rozehřátého stroje. Přešlápl jsem z nohy na nohu, brokovnice mi najednou připadala absurdně slabá a neúčinná. Ostatní bojová vozidla zaujala pozici v širokém půlkruhu okolo nás, nesnažila se zajíždět příliš do okolních svahů. Bylo jich devět, slušná síla.

Čekal jsem stejně jako ostatní, Camuvieli si kapesníkem otřel tvář.

Cvakly zámky, ozvalo se zasyčení, jak unikl vzduch z přetlakovaných prostor transportéru, během sekundy bylo venku šest mužů. Byli ozbrojeni. Sice na nás nemířili, ale zbraně drželi připravené v pohotovostních polohách. Stejně bohatě postačovaly kulometné hlavně čnící z ostatních transportérů.

Jako sedmý vystoupil velitel. Ten nespěchal, neunavoval se tím, že by zaujímal bojové postavení. Kromě pistole u pasu neměl žádnou další zbraň, na temeni frajersky šikmo posazenou čepici uniformy.

Neomylně oslovil přímo Camuvieliho.

„Major Hinsteg,“ představil se náznakem ležérní úklony. „Příslušník císařské armády a teď dočasně i policejních sil souměstí Zverelsk.“

„Jsem Orfel Camuvieli, vůdce a majitel tohoto konvoje, rád vás poznávám,“ odpověděl Camuvieli zdvořile, po předchozím napětí ani stopa. „Omlouvám se za svou strohost, ale hrozí nám snad nějaké vážné nebezpečí?“

Camuvieli se nyní tvářil zaujatě a zvědavě. Skvělý herec, musel jsem uznat.

„Jaké nebezpečí?“ nechápal Hinsteg.

„No, nedovedu si představit jiný důvod, který by donutil jednotku císařské armády k tak zběsilému tempu, a to nemluvím o vaší strohé nevysvětlené žádosti, abychom zastavili.“

„Jak už jsem řekl, jsem i příslušníkem zverelských policejních sil a požadavek jsem zaslal z této pozice,“ zareagoval nevrle Hinsteg.

Nelíbil se mu Camuvieliho tón, ale to byl asi účel, odhadl jsem.

„Chci zkontrolovat váš náklad.“

„Všechny papíry jsou v pořádku, originální celní výkazy jsou na postolovské celní správě, naši poslední zastávce ve zverelské jurisdikci.“

Camuvieli nasadil mírně překvapený, ale současně vstřícný tón.

„Neřekl jsem, že chci zkontrolovat dokumenty, pane,“ téměř vypěnil Hinsteg, „ale náklad. Chci se osobně přesvědčit, že vezete, co je deklarováno.“

„Aha!“ řekl Camuvieli, jako by mu opravdu až teď došlo, o co se jedná.

Z výrazu Cautského a jeho lidí bylo jasné, že oni na úřednickou prověrku papírů nesázeli.

„A z jaké pozice chcete kontrolovat můj náklad?“

Stále jsem nechápal, kam Camuvieli svou předstíranou naivitou hraničí s hloupostí míří.

„Z pozice majora zverelských policejních sil, které mají na starost i celní správu!“ vybuchl Hinsteg.

„Musím vás upozornit, že již včera jsme opustili stokilometrový pás ohraničující působnost zverelské jurisdikce a nacházíme se na volném území nepodléhajícím pod žádnou vládu či správu. A také na to, že každá minuta zdržení, kterou mi působíte, mě stojí peníze,“ Cautského výraz se proměnil, teď byl strohý a věcný.

Přemýšlel jsem nad tím, proč chtěl majora rozčlít. A povedlo se mu to.

„Dohonili jsme vás mnohem později, než jsem předpokládal,“ připustil Hinsteg. „A to je jeden z důvodů, proč o to víc chci ten váš zpropadený náklad zkontrolovat!“ zvyšoval kadenci a hlasitost slov.

„A pokud na volném území neplatí žádné zákony, jak jste správně připomněl, zkontroluji ho, protože chci, protože tady mám devět těžce vyzbrojených obrněných vozů a padesát mužů posádky!“

„Takže jste se vlastně stal banditou,“ zkonstatoval Camuvieli.

„A vystupujete z pozice síly. To mě mrzí, myslel jsem, že se jedná jen o nějaké nedorozumění.“

„Jednání s bandity je má práce,“ vmísil se do hovoru Cautski.

Major se k němu otočil a vymezil se proti němu jediným výhružným krokem.

„Pokud spoléháte na své muže, děláte chybu, pane. Máme je na monitorech řízení palby, stačí jediný můj pokyn, a v průběhu pár sekund vám nezbude žádný!“

Hinsteg mávl rukou směrem do jednoho ze svahů, zazněla krátká kulometná dávka cupující terén dvě stě metrů od nás.

„Vzdejte se, nebo další už bude přesná!“ zahulákal Hinsteg.

Po ohlušujícím rachotu střelby zněl jeho hlas nevýrazně a křehce.

Napadlo mě, co by se stalo, kdybych ho zastřelil. Asi by to naši situaci nevylepšilo.

Z úkrytu se zvedli dva muži s rukama nad hlavou. Hinsteg se zotvářil spokojeně.

„A teď se vzdejte vy ostatní! Vidíme vás!“ přikázal triumfálně.

„Pane?“ promluvil poprvé kapitán.

„Já vím, já vím, je tady někde ještě jeden tank,“ mávl rukou Hinsteg. „V dezolátním stavu, jen částečně schopný boje.“

„Zanedbal jste průzkum, nemáte dostatečné informace o síle protivníka. Bez krytí jste jen tak přijel před naše hlavní,“ pokračoval Knispel, jako by Hinsteg nic neřekl.

Při zmínce o hlavních v množném čísle se Hinsteg na okamžik zarazil, pak opět získal zpět svou bohorovnost.

„Blufujete,“ odbyl kapitána. „Informoval jsem se na vás. Velíte jen jednomu tanku.“

„Snažím se vyhnout krveprolití, jak je to jen možné, ale jsem povinován ochranou života, majetku a práv tady pana Camuvieliho a jeho lidí. To mi ukládá nájemní žoldnéřská smlouva.“

Knispel mluvil suše, téměř nezúčastněně, jako by předčítal text právního dokumentu.

„V tom případě vám doporučuji od smlouvy ve vlastním zájmu odstoupit. A jestli se ten váš opancěrovaný panák jen pohne,“ ukázal na mě, nechám vás oba rozstřílet na kusy. A nebudu se z toho muset nikomu zodpovídat, jsem v zemi nikoho, jak správně řekl tady pan Camuvieli, pokud je to jeho pravé jméno,“ štěkal Hinsteg nakvašeně.

Kapitán se rukou dotkl kořene nosu, jako by přemýšlel. Gesto vypadalo přirozeně, ale já už ho znal. Přirozená lidská gesta mu na-prosto chyběla.

Dvacet metrů za námi explodoval balvan, vzápětí z opačné strany zazněl výstřel, Hinsteg stál jako zasažený bleskem v poloze, jako by se rozhodoval, zda se má, či nemá vrhnout k zemi. Proč někdo páčil po balvanu? Až se zpožděním mi došlo, že zásah balvanu byla jen náhoda. Majorovi chyběla čepice. Zmizela.

Nevěřicně si sáhl na hlavu, podíval se na prsty, všichni jsme na nich spatřili krev.

„Nechtěl jsem vás zbytečně zranit, ale vzhledem k tomu, jak jste měl čepici nasazenou, zůstalo střelci velmi málo prostoru, aby ji srazil z vaší hlavy. Ale zranění by mělo být jen povrchové,“ vysvětlil mu Knispel bez mrknutí oka.

„Vy, vy –“

Hinsteg byl vzteky bez sebe. Musel jsem ale uznat, že strach opravdu nemá.

„Další zásah už nebude do čepice,“ ujistil ho Knispel. „A mí střelci jsou dostatečně daleko na to, aby je váš systém neviděl.“

Veškerá pozornost se soustředila na kapitána. Namířil jsem na Hinstega a následně se posunul tak, abych se vzdálil od kapitána a do linie vlastní potenciální střelby dostal ještě dalšího z cizích vojáků.

„To je nepřátelský akt vůči císařské armádě!“ zkoušel to Hinsteg dál.

„Ne, pane,“ opravil ho Camuvieli, „to je obranný akt vůči banditům, kteří se vydávají za příslušníky císařské armády. Nebo zverelských policejních sil? Z vašich slov mi to prostě není jasné.“

Stál jsem, cítil jsem, jak se mi dlaně v rukavicích potí. Zahnali jsme Hinstega do defenzivy, ale to nic neznamenalo. Pokud byli jeho muži opravdu císařští vojáci, byli dokonale vycvičení. Na jeho rozkaz by rozpoutali jatka, z nichž by mnoho lidí živých nevyšlo. Já určitě ne. A nikdo z bezprostředního okolí.

„Přikážete svým lidem, ať se otočí, jedou padesát kilometrů zpět a tam zastaví. Vy s námi pojedete s jedním transportérem dalších padesát kilometrů, pak vás propustíme,“ navrhl kapitán.

To znělo rozumně, cesta, jak se vyhnout boji a krveprolití.

„Proč bych se vám měl dobrovolně vydat všanc? Zbavit se podpory svých mužů?“ vybuchl major.

Stále jsem na něj mířil, ale připadalo mi, že to ani nevnímá. Připravil jsem se k bezprostřednímu výstřelu, Cyr říkal, že se mám pořádně zapřít. Teď mě zaregistrovali všichni, nejbližší z Hinstegových mužů sevřel rty do úzké fialové čáry. Zvažoval, zda pozvednout zbraň, nebo ne. V balistickém kompletu s tváří zakrytou hledím helmy jsem pro něj byl naprosto nečitelný. Netušil, co jsem zač, a nemohl vědět, že mým jediným přáním je vyjít z celé polízanice se zdravou kůží.

Konečně si mě všiml i Hinsteg a došlo mu, že pokud bude jeho rozkaz jakýkoliv jiný než požadovaný, umře.

„Kdo jste? Na čí slovo mám vsadit svůj život?“ obrátil se na našeho kapitána.

„Už jsem vám to říkal a sám jste mi prozradil, že jste se na mě in-formoval. Jsem kapitán Oliver Knispel, vlastním žoldněřský list uznávaný v celém obydleném světě. Mám dobré jméno.“

„Šílený kapitán,“ zamumlal Hinsteg, ale pak se zarazil, bylo vidět, že poznámka mu uklouzla.

„Ano, máte dobrou pověst,“ řekl rychle, aby ji nějak zатуšoval. „Dvacet let operujete na periferii civilizace a poskytujete prvotřídní služby. Někdy i za cenu velkého rizika. Pro spoustu lidí neakceptovatelného rizika.“

„A proto si říkám o vysokou cenu,“ zareagoval na jeho projev Knispel.

Napětí opadlo, bylo vidět, že Hinsteg našel půdu pod nohama.

„Mohl byste prosím odvolat vašeho drona?“ ukázal na náš stroj kroužící nad námi. „Vzhledem k tomu, že jedním, je to zbytečné riziko.“

Zajímavé. U nás se pro létající stroje, které stále občas přilétaly z pustiny, používal termín pterobot. Hinsteg je označoval jako drony, což byl termín ze starých souborů. Asi to souviselo s tím, zda byly stroje obsluhovány a řízeny lidmi, nebo byly na nás nezávislé, řízené jinými stroji. Ale jeho obavy jsem chápal. Na vysokých oběžných drahách stále kroužily desítky, ale spíš stovky válečných dru-

žic, které způsobily, že válka ve vzduchu a stratosféře se dostala do patové situace. I dnes, po staletích vyčkávání, nenechaly ve vzduchu nic, co bylo větší než albatros a pohybovalo se rychleji než sto kilometrů za hodinu. Slyšel jsem o experimentu s horkovzdušným balónem. Neúspěšném – balón shořel a posádka umřela. Nikdo nevěděl, zda to bylo zásahem paprskové zbraně z oběžné dráhy, nebo katastrofu způsobila nehoda. Každopádně to odradilo další odvážlivce a nutilo nás to všechny dál se držet při zemi.

„Jistě,“ přisvědčil kapitán.

Neodvažoval jsem se sledovat, jak a kde pterobot přistává. Neodvažoval jsem se ani poškrábat na nose, pod balistickou maskou by to stejně nešlo. Naučil jsem se, že jediný pacifikovaný bot je rozebraný bot zbavený zdrojů energie a tento svůj poznatek, za který jsem zaplatil jedním článkem malíčku a hlubokou jizvou přes rameno, jsem aplikoval i na majora Hinstega a jeho jednotku.

Sám Hinsteg přistání stroje sledoval a byl po něm o poznání klidnější. Viděl jsem na něm, že se rozhodl.

„Spoléhám na vaše slovo, kapitáne, jsme dohodnuti,“ uzavřel vyjednávání.

Jakým způsobem vydal rozkaz, jsem nepostřehl, ale hlavně kulometů se zvedly vzhůru a jeho muži se uvolnili. Sklonil jsem brokovnici a vydechl jsem tak zhluboka, že to bylo moc i na starou nanotechnologii upravený povrch, a hledí přilby se zamlžilo.

Další dva dny proběhly bez jakéhokoliv vyrušení z postupně se ustavující rutiny, jejíž součástí se stalo i permanentní opravování běžných technických poruch. Vody v krajině ubývalo, nořili jsme se do polopouště postupně přecházející v poušť. Suchá půda ustoupila množství písku a štěrku. Třetího dne nás major Hinsteg ve svém pancéřovaném voze opustil tak nenápadně, jak bylo možné. Ve tváři jsem mu viděl, že očekává do zad přesně naváděnou raketovou střelu. To se ale nestalo, kapitán nám žádný takový rozkaz nedal, naopak nám přikázal monitorovat aktivity Cautského mužů, aby se nic podobného nestalo. Všechno dohromady znamenalo, že se nikdo z nás prakticky nezastavil a večer jsme uléhali naprosto vyčerpaní.

Další ráno jsem se probudil ještě před svítáním. Užil jsem si ranní hygienu v zřídkavém soukromí a šel se projít okolo tábora, do východu slunce stále pár minut chybělo.

Snažil jsem se jít co nejtíšeji, ale vrzání suchého písku pod nohama mi znělo tak hlasitě, že muselo vzbudit každého spáče. Kupodivu se to ale nestalo. Na některých místech vítr obnažil popraskaný beton staré dálnice, které jsme se při naší cestě drželi. Sehnul jsem se, abych se ho mohl dotknout. Kdysi dávno byli lidé schopni protkat svět dopravními tepnami, aby co nejefektivněji dokázali přepravit ohromné množství nákladu na dlouhé vzdálenosti. Dnes jsme byli rádi, když jsme tušili, kudy tyhle betonové řeky vedly. A využívali jsme je, pokud to bylo jen trochu možné.

Její kroky jsem uslyšel už zdaleka. Snažila se jít tiše, ale ranní klid a pouštní písek ji spolehlivě prozradily.

„Vždy vstáváš tak brzy?“

Pomaloučku jsem vzhlédl.

Už teď, brzy ráno, byla oblečená v cestovním oděvu a vlasy měla dokonale učesané. Nebyla nalíčená, její přirozeně tmavé rty kontrastovaly s bledou barvou obličeje.

„Ne,“ přiznal jsem. „Jen když nemohu spát.“

„Do oficiálního budíčku zbývá půlhodina,“ podotkla.

„Pak ji využijme a pojďme se podívat tam k tomu skalnatému výběžku,“ ukázal jsem.

„Proč?“ zatvářila se udiveně.

Chvilí jsem nad odpovědí přemýšlel.

„Potřebuji cíl, vždy mám nějaký cíl. Cesta k výběžku mi ho poskytne a současně budeme moci být spolu o samotě. Můžeme si povídat, nikdo nás neuslyší... a tak.“

„A tak?“ zvedla tázavě obočí.

„A tak,“ potvrdil jsem vážně.

„Pak tedy pojďme,“ na okamžik se usmála.

Neměl jsem chuť si povídat, vychutnával jsem si její přítomnost, čistotu rodícího se dne, chladný vítr. Než jsem se vydal na ranní procházku, mrkl jsem na výstupy ze senzorů, podle průběžného měření bylo ve vzduchu výrazně méně kontaminantů než obvykle. I to mě naladilo romanticky a svátečně současně.

„Otec říkal, že sis se situaci poradil velmi zkušeně, že i díky tobě se to obešlo bez krveprolití.“

„Jakou situaci?“ nechápal jsem.

„S majorem Hinstegem. Že díky tvojí reakci si uvědomil svou vlastní zranitelnost a smrtelnost.“

Tři dny v minulosti pro mě představovaly prakticky věčnost.

„Ano, nebylo mi vidět do tváře; nevěděl, co jsem zač,“ přemýšlel jsem nahlas. „Ale stalo se to díky rozhodnutí kapitána, on chtěl, abych si vzal balistický komplet.“

Podívala se na mě a zatvářila se, jako by přesně takovou odpověď očekávala.

„Ale souhlasím, namířil jsem na něho zbraň ve správný okamžik,“ zaváhal jsem jak s odpovědí dál. „Necítil jsem se před těmi všemi hlavními úplně v pohodě. Chtěl jsem přežít,“ přiznal jsem.

„To je docela rozumné přání, řekla bych. Zvláště u mladého muže.“

Najednou mi přišla zkušenější a vážnější než před okamžikem, jako by sama nebyla mladou ženou.

Mezitím jsme došli ke skalnatému výběžku. Nebyl příliš vysoký, ale otevíral se z něj výhled na cestu, kterou jsme urazili. Někde naše stopy zůstaly viditelné, ale na většině míst je vítr zavál.

„Celou dobu jsem mluvil jen já,“ podotkl jsem. „Co mi řekneš o sobě?“

„A jaký máš cíl? Říkal jsi, že vždy potřebuješ cíl?“ zeptala se, jako by mou otázku neslyšela.

„Dobré ráno!“ zaslechli jsme někde za námi pozdrav a další zvuky prozrazující, že se tábor probouzí.

„Asi bychom se měli vrátit,“ zhodnotil jsem.

„Příjemná procházka k hezké vyhlídce,“ vypadala spokojeně a pobaveně současně.

Obrátili jsme se k návratu.

„Určitě brzy najdu další,“ slíbil jsem. „A vzdálenější.“

„A proč vzdálenější?“

„Aby došlo i na *a tak*.“

„*A tak* je důležité,“ přisvědčila vážně.

Rozloučil jsem se s ní v okamžiku, kdy jsme prošli hranicí vymezenou okruhem hlídkových čidel. Při našem návratu už neblíkla na

znamení, že můžeme dovnitř bez vyhlášení poplachu, protože je někdo vypnul. První, koho jsme potkali, byla Valerie.

„Vidím, že vy dva jste si přivstali, jaká byla procházka?“

Řekla to nevinně, ale mně se zdálo, že se za její intonací skrývá víc. Možná za to mohla má skrytá přání.

„Krátká,“ zhodnotil jsem stručně. „Musíme si ji zopakovat.“

Nestál jsem o hovor s oběma dvěma současně, navíc můj čas se krátil.

„Dámy, omlouvám se, dnes je na mně řada s přípravou snídaně.“

Jeli jsme dál optimálním tempem a nořili se do země nikoho. Okolo nás se zvedaly vyšší a vyšší pahorky, jen stará dálnice klesala a stoupala velmi pozvolna. Teď už se neztrácela tak často jako v rovině za námi, zjevně byla vybudovaná bytelněji, s větší péčí. Kdysi dávno lidé investovali obrovské množství práce, přemístili milióny tun horniny, aby masivní stavbu vybudovali. I tak už jí po stovkách let chyběly celé kusy, celé dlouhé úseky. Kudy vedla, však spolehlivě prozrazoval pozměněný reliéf krajiny. S uspokojením jsem sledoval, že vody v půdě okolo nás přibývá, vlhčí místa se sice stále střídala s vyprahlými, ale projížděli jsme okolo keřovitých porostů, trsů vysoké trávy, a dokonce sukovitých stromů s kožovitými, světle zelenými listy.

„Na desáté hodině, kovový záblesk,“ narušil monotónní hukot motoru a tlumené skřípění pásů Cyr, vzápětí se probudily aktivní detektory včetně Dopplerova radaru. Natáhl jsem se do svého kokpitu pro helmu, připojil ji k řídicímu systému tanku a snažil se zorientovat.

Ovládání monitorů pokrývajících většinu stěn mého pracovního místa technika už jsem docela zvládal. Z drobného, pro laika chaotického obrazu promítaného na hledí přilby jsem ale nebyl moudrý ani trochu. Chtělo to víc cviku. Po chvíli jsem se odpojil a snažil se zorientovat postaru – zrakem. Podařilo se, po chvíli jsem na levé straně zahlédl několik kovových odlesků. S pomocí mého dalekohledu, jehož stabilizace konala na zmítající se korbě tanku hotové zázraky, se mi podařilo zahlédnout bota velikosti většího kojota. Konstrukcí kojota i trochu připomínal. Čtyři nohy, velký článkova-

ný ocas a neforemná hlava podoby kladiva. Kdybych ho udržel v ohnisku déle, spatřil bych i další podrobnosti, ale na jedoucím tanku to prostě nešlo. Znovu jsem se připojil k systému tanku a našel si data, která získal Rigajev s využitím všech dostupných senzorů.

Můj prvotní dojem byl správný. Kojot se trochu podobal botům, kteří se občas zatoulali i na naše území, ale celkově se zdál v lepším stavu. Vypadal trochu neforemně, nad páteřním nosníkem jsem rozeznával trojúhelníkový hřeben slunečních kolektorů. Připadaly mi nezvykle malé, to znamenalo, že musely být mnohem účinnější než ty, co jsem znal. Přehrál jsem si i dostupné krátké video. Nepohyboval se zcela plynule, což byl důsledek jeho primitivní konstrukce založené na minimálním nutném počtu kloubů a polymetalických svalů. Ale dokázal vyvinout slušnou rychlost, přirovnal bych ji k svižnému klusu. Jeho pohybový algoritmus dokázal dokonale využít kineziologickou kapacitu hardwaru.

Optické senzory měl umístěné na hlavě jako většina botů. Hlava byla pohyblivá, čidla na ní tak umožňovala získat maximální přehled o okolí. Tlama – i ta byla na pohled jednoduchá. Opatřená jednoduchými trojúhelníkovými zuby. Potkal jsem pár botů s čelistmi opatřenými rotujícími řetězy, ale vibrační zuby byly lepší, konstrukčně jednodušší. Samozřejmě, pokud měl tvůrce k dispozici patřičně odolnou slitinu. Boti, které jsem znal, byli většinou vyrobeni z nejrůznějších zbytků. Tenhle ale ne.

„Co je zač?“ nadhodil jsem v interkomu.

„Divoký bot. Hledá energii, materiál,“ odpověděl Marlon.

„Nebo zvěd,“ nesouhlasil s ním Cyr.

„Zvěd, jak by to mohl být zvěd. Je to jednoduchý primitivní bot,“ protáhl pohrdlivě Marlon. „Má inteligenci jako mravenec.“

Cyr se dál nepřel. Přemýšlel jsem, co slovem zvěd mohl Cyr myslet. Pro koho by takový zvěd pracoval? Kdo by mu dával rozkazy a komu by předával informace? Čím složitější stroj byl, tím byl náchylnější k poruchám a měl kratší dobu životnosti. Platilo to pro boty, válečné stroje a ještě víc pro umělé inteligence, které kdysi dávno lidé vytvořili. A nejvíc pro ty nejchytřejší, vyvinuté pro válku. Mělo se za to, že poslední z nich přestaly fungovat právě po Hanturiho válce.

„Rigajeve, vytvořte jeho signaturu,“ ozval se na obecném okruhu kapitán.

„Je hotová, pane. Máte ji na esjéčku.“

Bot se ztratil za nevysokým hřebenem vedoucím rovnoběžně se starou dálnicí.

„Co to znamená vytvořit signaturu?“ zeptal jsem se Rigajeva na dvoustranném kanále.

„Zmapuji odrazy, jakými ho vidíme pomocí jednotlivých čidel v teplotním, elektromagnetickém spektru a na ultrazvuku. Vytvořím něco jako jeho podpis a ten dám esjéčku, sensorické řídicí jednotce, aby později sama v datech danou signaturu vyhledávala.“

„A myslíš si, že má inteligenci jen jako mravenec?“

„Pokud ano, je zatraceně nebezpečný. Představ si mraveniště a co všechno mravenci dokážou,“ odpověděl bez váhání.

Zamrazilo mě, nebyla to vůbec příjemná představa. Sám jsem se s takovým botem nebo mechanoidem nepotkal. Možná však ano, jednotlivý mravenec nijak chytrý není. Doufal jsem, že pokud má Marlon pravdu, existuje takových botů jen pár.

Do večera se nic dalšího nepříhodilo, jen dočasný dojem, že vjíždíme na úrodnější území, se ukázal mylný. V okolní krajině opět viditelně ubývalo vody a změnila se v nehostinnou polopoušť. Trávu a keře a občasně stromy definitivně nahradil řídký porost trnitých keřů šedozelené barvy. Úrodných oblastí zbylo po válce málo, ekologická rovnováha planety šla prostě do háje.

Podle Rigajevoových přístrojů bylo ale prostředí naprosto čisté, rozbili jsme proto pohodlný tábor. Transportéry se zbožím jsme postavili do půlkruhu jeden těsně za druhý, aby tvořily přirozenou bariéru proti sílícímu větru přicházejícímu ze severovýchodu.

K mým standardním povinnostem patřilo postarat se o jeho zabezpečení a jako předchozí dny jsme to dělali spolu s Cyrem.

„Vezmi si tohle,“ podal mi brokovnici, s níž už jsem jednou měl tu čest. „Kdyby se tu ten bot náhodou potuloval.“

Nebyl jsem ze zbraně příliš nadšený, protože k těžkému nákladu senzorů mi přibývalo pár dalších kilogramů. Věřil jsem, že by mi na zničení bota stačila pistole, ale nepřel jsem se.

Než jsme skončili, šířila se od polní kuchyně vůně, při které jsem si uvědomil, jaký mám hlad. Podle smlouvy se od vstupu na svobodné území staral o zásobování a stravování ve smyslu jednoho hlavního jídla denně náš zaměstnavatel. Ve dvou polních, plynem ohříváných kotlích se vařilo maso s fazolemi, ve třetím bublala voda na kávu a čaj, u rozkládacího stolu se činil jeden z Camuvielihů lidí v bílé zástěře. Byl to ten, kterého jsem se ptal na láhev alkoholu. Přes den se střídal jako řidič.

„Jídlo už je hotové,“ řekl mi. „Vezměte si hned, za chvíli bude nával.“

„Zajdu si pro ešus, lžíci a hrnek,“ řekl jsem.

Dva muži vynesli ze zásobního kamionu sloupec do sebe složených lavic a rozmístili je okolo kuchyně.

Kuchař – číšník vyčaroval zpod stolu lžíci, plastový talíř, nalil mi do něj štědrrou porci a přidal k ní tři krajíce chleba.

„Vrátit čistě,“ požádal. „Jinak už vám nic nepůjčím a zítra uvařím jen blať.“

„To je těžká výhružka, bude se lesknout,“ slíbil jsem.

„Pan Camuvieli bude jíst tady s námi?“ zajímal jsem se.

„Nedostal jsem příkaz k přípravě speciálního menu, ale nevím, zda bude jíst tady,“ pokrčil rameny.

Místo odpovědi jsem jen přikývl.

Posadil jsem se tak, abych neseděl přímo v centru dění. Cyr si vzal zpět brokovnici, zkontroloval, zda je zajištěná, a i se svou porcí jídla odešel k tanku. Už jsem si zvykl, že toho moc nenamluví. Rigajev také dokázal dlouho mlčet, ale ten neustále o něčem přemýšlel, nebo se vrtal ve svých datech. A občas se nechal strhnout k zajímavému hovoru.

Brzy se začali trousit ostatní muži, za pár minut byla kolem stolu tlačence. Jedl jsem pomalu a beze spěchu, jídlo bylo lepší, než na jaké jsem byl zvyklý.

Za chvíli se ke mně přidal Rigajev, Marlon s Katzinským se posadili ke stolu, kde už seděli Cautského muži. Řeč se točila okolo botů, bojových strojů a starých válečných inteligencí. Nedivil jsem se, bot, který nás chvíli sledoval, vzbudil zájem všech. A obavy.

„Boti a další mechanická verbež jsou minulostí. Od války uplynulo skoro tři sta let, ty mašiny rezaví, obvody se zkratují, setkáváme se s posledními z nich,“ řekl někdo přesvědčeně. Byl to ramenatý muž střední výšky s tváří poznamenanou spoustou malých jizviček, jako by v mládí přežil nějakou ošklivou nakažlivou nemoc.

„Ale stroje zničily Konstopol, nezůstal tam nikdo živý,“ oponoval mu jeden z mužů patřící přímo ke Camuvieliho osobní ochrance.

„To bylo před sto lety, dnes už se nic takového stát nemůže,“ odbyl ho ramenáč.

„Ale pořád potkáváme boty, co vypadají slušně,“ namítl jeden z mnoha posluchačů. „Třeba ten ze dneška vypadal jako nový.“

„Jsou ze skladišť naplněných inertním plynem, která se sama otvírají, když se pokazí jejich mechanika a hydraulika. Podle starých algoritmů se v takovém případě boti aktivují a mají najít nejbližší velení.“

Chlapík vypadal, že o tom leccos ví. Ale takovou povídačku už jsem slyšel také.

„Co si o tom myslíš ty?“ obrátil jsem se na Rigajeva.

„Mohlo by to tak být,“ potvrdil váhavě.

I on poslouchal se zájmem a přišlo mi, že ví víc, než říká.

„Já jsem ale potkal boty, kteří byli vyrobeni nedávno. Z mizerných materiálů, primitivní konstrukce, jednoduchými stroji,“ řekl jsem polohlasem tak, aby to slyšel jen Rigajev.

Netoužil jsem se zaplést do debaty.

„Já také,“ souhlasil. „Někde prostě ještě stále fungují výrobní linky. Stárnou, ale protože byly postaveny velmi chytře a řídí je velmi sofistikované algoritmy, dokážou ještě stále produkovat válečné boty. I když horší kvality než kdysi.“

Říkal to bez zájmu, jako by dané téma chtěl co nejrychleji opustit.

Vlastně jsem s ním souhlasil. Občas jsem narazil na knihy nebo jiné datové záznamy popisující dobu před Velkou válkou. Z nich vyplývalo, že i v prehistorických dobách prohrávající mocnosti vyráběly zbraně ve velkém až do své totální porážky. A urputně se bránily do naprostého konce, i když kvalita zbraní se s časem zhoršovala. Se stroji to mohlo být stejné, nebo spíš mohly být naprogramovány obdobně.

„A co Hanturiho válka? To je sotva dvacet let zpět, a tam stroje zaútočily v plné síle,“ otočil se k nám jeden z Dehebových lidí.

Neměl úplnou pravdu, bylo to už dvacet čtyři let, téměř čtvrtstoletí.

Podíval jsem se na Rigajeva. Nehnul ani brvou. Všichni znali příběh o Hanturiho válce, který se dnes změnil spíš v legendu. Modrý Von byla původně výspa civilizace, nejzápadnější místo, kde se lidé usadili. Dál už se rozkládala jen Západní poušť, nehostinné, životu nepřátelské místo spálené a otrávené válkou. Na území Modrého Vonu ale objevili bohatá ložiska nerostných surovin, což byl v našem světě prakticky zázrak. Stará civilizace pohřbená válkou všechny snadno vytěžitelné suroviny spotřebovala a při jejich dalším získávání spoléhala na nám nedostupné technologie. Modrý Von následně prosperoval nevídaným způsobem a táhl s sebou vzhůru po cestě k blahobytu všechny ostatní. Do doby, než se objevila silná armáda botů a napadla ho.

„V Hanturiho válce se bojovalo proti novým botům, dobře vyzbrojeným botům. Víím to, znal jsem chlápka, který jí prošel. Bojoval přímo pod Wilhelmem Hanturim,“ pokračoval Dehebův člověk ve svém proslvu.

Byl to jeden z mechaniků, jeden z těch lepších, vybavil jsem si.

Rigajev mlčel, i když od něj všichni čekali nějakou reakci.

„Ano,“ souhlasil kupodivu ramenáč. „Byli tam moderní noví boti, to jo.“

„Ale ty jsme vyrobili sami! Šlo o konkurenční boj. Při kutání pod zemí lidé z Modrého Vonu objevili staré výrobní linky, opravili je, přeprogramovali a vyráběli boty pro svou vlastní potřebu, pro obchodní válku!“ argumentoval ramenáč.

Něco podobného už jsem zaslechl, ale vždy pronesené jen tak úkosem, nikdy ne naplno. Dvěma z dnešních nejmocnějších států vládli bývalí hlavní velitelé z Hanturiho války, Rabierre a Wittmann, a obdobné pomluvy se jim příliš nelíbily.

„Neválčili jsme tehdy jen s boty, velely jim umělé inteligence. Dnes nejsme schopni přeprogramovat staré superpočítače, natož ovládnout válečné UI,“ promluvil překvapivě Rigajev.

„Není dobré hrabat se v počítačích, můžou se zvrtnout v úíčka,“ řekl někdo odmítavě.

„Možná by to bylo dobré, možná by nám to pomohlo,“ pokrčil rameny Rigajev.

Všichni ho teď pozorně poslouchali, podobné téma bylo obvykle tabu, umělé inteligence byly obecně považovány za děsivé protivníky. Naštěstí jejich éra podle všeho skončila, nebo alespoň končila.

„Já sám to ale neumím a nevím o nikom, kdo by to dokázal,“ dodal ještě Rigajev.

„Já v žádném případě,“ řekl rychle ramenáč, jako by nechtěl, aby na něm podobné podezření ulpělo jen na okamžik.

„Stejně jako stárnou mechanoidi, válečné stroje, boti a výrobní linky, ztrácejí se ze světa znalosti. Už dávno neumíme to, co před dvaceti, sto lety. A ani si nedokážeme představit, co uměli ti před válkou,“ Rigajev mluvil, ale vypadal pohroužený do vlastních myšlenek.

Souhlasil jsem s ním. Sám jsem nic nového nevymýšlel, jen jsem se snažil pochopit, rozluštit a využít, co vymysleli lidé přede mnou. Na stejném přístupu byl založený celý reverzní průmysl. Pokaždé, když jsme našli kus staré technologie, který nebyl zcela nepochopitelný a mimo naše technologické možnosti, snažili jsme se ho analyzovat, pochopit a napodobit, i když většinou na nižší, méně výkonné úrovni. Možná to bylo smutné, ale pro mě běžná součást života.

Rigajev ztratil zájem o debatu stejně náhle, jako ho získal, a bez něj to nebylo zajímavé. Přestal jsem poslouchat, dojedl, pořádně umyl nádobí a uložil ho do skladovacího boxu.

Protože jsem Natašu nikde neviděl, opustil jsem provizorní jídelnu a vrátil se k našemu ležení u tanku. Debata u večere mě zaujala, znovu jsem se probíral daty, která jsme získali o botovi. Nejvíce jsem se věnoval těm vizuálním. Bohužel nebyla dostatečně detailní pro podrobnou analýzu jeho konstrukce. Přestože se nepohyboval tak plavně jako zvířata, nacházel se o třídu výš než boti, vlastně většinou mechanoidi, se kterými jsem se potkával já. Současně mi však jeho konstrukce připadala mnohem jednodušší. Pokud to byla pravda, byla na mnohem vyšším stupni vývoje. Odhadoval jsem, že hlavní výhoda bota spočívá v kloubech. Nebyly to jednoduché mechanické komponenty poskytující potřebné stupně volnosti, které zvládne vytvořit každý dobrý CNC stroj, ale něco mnohem sofisti-

kovanějšího a současně kompaktnějšího. Byl jsem si jist jediným – já bych je ve své dílně vytvořit nedokázal. A to mám hodně dobré vybavení a umím s ním zatraceně dobře zacházet.

Ve své dílně doma. Vypnul jsem příliš zvětšený, současně mírně rozmazaný snímek bota a zamrkal, abych se zbavil odstínů na sítnici. Ve své dílně doma. Znělo to zvláště, jako by to přestávala být pravda. Z dlouhého sezení v kokpitu jsem se cítil pořádně rozlámaný, vyšplhal jsem se ven a uložil se ke spánku. Byl jsem unavený, oči mě pálily, ale sny nepřicházely. Poslouchal jsem, jak vítr sílí a stále víc a víc pískových zrněk naráží na stanovou celtu, některá i na spací pytel. Zakutal jsem se do něj hlouběji, připomněl si, kde mám položenou pistoli, a uvědomil si, že bych se měl bát, abych si s ní ve spánku nevystřelil mozek z hlavy.

Nestalo se tak. Dalšího dne vítr neustával, právě naopak, a změnil směr na východovýchodoseverní. Před polednem Rigajev oznámil, že koncentrace malých prachových částic přesáhla první bezpečnostní limit a začínají ohrožovat naše plíce, navíc chemické složení se také zhoršuje. Podle něj šlo o pozůstatky po primitivním a velkoplošném využívání fosilních paliv se stopovým nádechem radioaktivity. Dostal jsem rozkaz přepnout vnitřní ventilaci tanku do přetlakového módu a spustit jemný filtrační okruh. Jako mechanik jsem měl výjimku, můj kokpit měl vlastní lokální filtrační a tlakovou jednotku. To proto, abych v případě, že budu muset vykonat opravu v nebezpečném prostředí, nezamořil celý tank a neohrozil posádku. A také velmi dobrou filtrační masku kompatibilní s bojovou helmou.

Zůstával jsem napůl v průlezu a napůl vykloněný ven, průlez utěsněný pružným elastickým vlnovcem. Přitom jsem sledoval krajinu a porovnával ji s online mapou promítanou na stínítko helmy. Na to, že jsme se vlastně pohybovali obchodním koridorem, jsme nacházeli spoustu odlišností, relativně přesně byla zmapována jen bezprostřední blízkost dálnice.

Zdalo se mi, že vzduch začíná chutnat hořce i přes nový filtr, hadicí jsem se proto raději napojil k ventilačnímu systému, k tomu jsem si nasadil brýle, jejichž okraje už mi těsně přiléhaly k obličejí. Po vzoru ostatních jsem na ně nalepil tenkou silikonovou lamelu,

ale vylepšil jsem ji o zdvojenou šikmou stříšku. Podobná se používala u těsnění vysokotlakých hydraulických systémů. Díky tomu bočnice brýlí těsnily, aniž bych je musel mít přitisknuté k obličejí tak silně jako ostatní.

Teď už se mi vše zdálo v pořádku a dál jsem sledoval okolí. Napůl jsem čekal, že mi kapitán přikáže, abych se schoval do kokpitu a hermeticky uzavřel poklop. Kupodivu tak neučinil, možná mu vyhovovalo, že má venku pozorovatele a nemusí se spoléhat jen na elektronické systémy. Okolní písek změnil barvu, ale nebylo to jím samotným. Mohla za to hustá oblačnost, plochy tmavé šedi se prolínaly s tmavě rudými a někdy až černými mraky. Nedokázal jsem si ani představit, jaké chemické látky mohou být ve vzduchu nad námi. Světlo procházející skrze neprůhlednou clonu vodních par nadopovaných jedovatými sloučeninami díky tomu získalo nepřirozený odstín a změnilo okolní krajinu v noční můru šilence, který si před stovkou let vypíchl oči.

Pak Knispel nějakou dobu mluvil přes rádio s Camuvielim. Předpokládal jsem, že řeší právě vítr a prach. Výsledkem bylo, že první z pravidelných denních technologických přestávek byla o hodinu dříve. Spolu s ostatními mechaniky jsme venku kontrolovali stroje, speciálně jsme se soustředili na podvozky a hledali známky poškození, které by později mohlo přerůst v poruchu. Filtry už měli nasazené všichni, někteří dokonce kompletní obličejové masky. S naším tančem bylo vše v pořádku, většinu času jsem strávil seřizováním tlumění pérování jednoho z nákladních transportérů. Jen o pár minut později, než předpokládal obvyklý itinerář, jsme se opět vydali na cestu.

Kromě provozních hlášení plynuly hodiny cesty v tichu, bez hovorů. Po poledni se na obecný okruh přihlásil Rigajev. Ještě než se nadechl, věděl jsem, že jeho zpráva nebude pozitivní. Stroze oznámil, že koncentrace prachu dále stoupá, s ní i radiační zatížení pozadí, a navíc se objevily stopy genetických jedů.

„Všichni dovnitř, zavřít poklopy, zvýšit přetlak ventilace, aktivovat čisticí okruh,“ zareagoval okamžitě kapitán sérií rozkazů.

Aktivovat čisticí okruh znamenalo vyšší spotřebu nafty, spotřeba nafty byla moje starost. Věděl jsem však, že s tím nic neudělám. Opona oblačnosti se ještě víc přiblížila a viditelnost klesla, pak prů-

zor potřísnily první kapky a za okamžik z oblohy padaly proudy vody. A vzápětí i stékaly z okolních svahů a zaplavovaly cestu. Konvoj okamžitě zpomalil, viděl jsem, jak lehčí terénní Cautského vozy ztrácejí při pohybu ve vrstvě vody na jistotě a začínají klouzat, místy měly problémy i nákladní transportéry na svých obrovských kolech.

„Teď jsem rád, že sedím, v čem sedím,“ prohodil Rigajev.

Naprosto jsem s ním souhlasil, okolní záplava tanku nevadila ani v nejmenším.

Příval vody zesiloval, jeden z menších transportérů najel do prohlubně, proud jím smýkl, až to vypadalo, že ho vezme s sebou, pak stroj opět získal oporu a vyjel z vodní pasti. My projeli bez zaváhání.

„Měli bychom zastavit někde na pahorku, aby nás to neutopilo jako krysy,“ poznamenal Marlon. „Pokud by hladina stoupla o několik metrů...“ nechal větu nedokončenou.

Vodní příval dál sílil, mým průzorem už nebylo vidět nic. Nevěděl jsem, zda se mi to nezdá, ale měl jsem za to, že i styl jízdy našeho tanku se teď změnil. Možná jen Marlon upravil charakteristiku pérování. Neptal jsem se, podle parametrů motoru z něj teď zdímal mnohem větší výkon, než odpovídalo rychlosti postupu. A to jsem měl ještě dnes ráno pocit, že jedeme pouští.

Knispelův rozkaz jsem neslyšel, zřejmě nebyl určen mně, ale na jednu jsme opustili formaci a míjeli jeden transportér za druhým. Teď jsme nejeli po povrchu bývalé dálnice, terén zde byl mnohem nerovnější a začalo to s námi házet na všechny strany. Doufal jsem, že Marlon je tak dobrý řidič, jak o sobě tvrdí, a že ví, co dělá.

Vlna vody se převalila přes korbu, vjeli jsme do rozsáhlé prohlubně, nedokázal jsem odhadnout, zda vyčnívá alespoň dělová věž, měl jsem pocit, že vzduch okamžitě zhoustl. To nebyla prohlubeň, ale řeka! Bojovali jsme s vodním proudem celou věčnost, při pohledu na hodinky jsem zjistil, že to nebylo víc než deset sekund.

Pak jsme opět vjeli na pevný svršek a zastavili. Čelo konvoje zůstalo za námi, dva z Cautského transportérů následující nás s minimálním odstupem sklouzly do hlubší vody, uvázly a blokovaly teď cestu ostatním. Vlastně jsme měli štěstí, že do průrvy přerušující dálnici, kterou se teď řítí dravý proud, nevjelo víc vozidel.

„Prší TCDD,“ oznámil Rigajev.

„Co to je?“ chtěl vědět Cyr.

„Dvě – tři – sedm – osm – tetrachlorodibenzo-pé-dioxin,“ vysvětlil a nevysvětlil mu Rigajev současně.

Už jsem si všiml, že občas dává lidem okolo najevo, že on ví a oni ne. Tenhle chemický vzorec už jsem slyšel tolikrát, že jsem ho znal. S jeho tetrachlorodibenzo-pé-dioxinem jsme měli problém i u nás.

„Dioxin. Starý dobrý dioxin, v poslední fázi války hodně používaný herbicid, ničí rostlinstvo, způsobuje, že lidé umírají a rodí se jim postižené děti,“ vysvětlil jsem.

„Jo, tohle, takových svinstev je spousta, dioxin je jeden z těch ne až tak špatných.“

V Cyrově hlase jsem přímo slyšel rezignované pokrčení ramen. S chemickými jedy měl zřejmě mnohem víc zkušeností než já.

Seděli jsme každý v přidělené tisícovce litrů stísněného prostoru propojení extrémně úzkými průlezy pro nouzové situace. Abych se dostal k ostatním, musel bych se protáhnout úzkým obslužným prostorem kolem motoru. Přesto jsem měl pocit, že jsme teď všichni pohromadě, spojeni jedovatou bouří venku.

„Doufám, že nedostanu rozkaz jít ven,“ pronesl Marlon.

Jako první bych takový rozkaz dostal já. Se mnou ale i ostatní, pokud by kapitán usoudil, že jediný způsob, jak zachránit karavanu před utopením, bude s pomocí ruční práce a motorových navigátorů dostat ostatní vozy blokuující cestu. Zvlášť když déšť dál zesiloval a vody stále přibývalo.

Naštěstí to kapitán nepožadoval. Místo toho jsme propátrali okolí dálnice a našli cestu, kudy bylo možné puklinu objet. Po spoustě vysvětlování a dohadování se vytyčenou trasou vydal první z transportérů. Zařadili jsme se zpět na konec karavany a sledovali, jak se ostatní vyrovnávají s těžkým terénem. S každým metrem, o který se dostali výš, to bylo jednodušší, protože stékající vody ubývalo. Pak konečně všichni dorazili těsně pod vrchol terénní vlny. Dálnice se do pahorku zařezávala, ale z mírného svahu nad námi už stékalo jen uměřené množství vody. Zastavili jsme, ostrou záři reflektorů nahradil slabší svit obrysových světel.

„Co ty dva transportéry u trhliny?“ zeptal jsem se.

„Vyprostíme je, až přestane pršet. A možná se jim to podaří samotným,“ dostal jsem od kapitána stručnou odpověď.

K večeri jsme se museli spokojit s dehydrovanými balíčky, které jsme měli uvnitř právě pro takové příležitosti.

Kapitán naštěstí neurčil žádné hlídky, v jedovaté bouři zuřící venku jsme se spolehli jen na elektronické hlídače.

Zpočátku jsem nedokázal usnout a neustále jsem pozoroval, zda klimatizace, vzduchotechnika, filtrační a čisticí systémy pracují, jak mají, zda se uvnitř tanku postupně nezvyšuje koncentrace jedů všech možných druhů. Nakonec jsem sám sebe přesvědčil, že je to zbytečné. Hlídací systém by mě vzbudil. Otázkou by bylo, zda bych poruchu ve zbývajícím čase zajištěném našimi omezenými zásobami kyslíku dokázal odstranit. Zda by to vůbec bylo možné. Nemělo smysl se tím zatěžovat dříve, než taková situace skutečně přijde.

Obrazovky nalepené na pancéřové stěny mého kokpitu se mi slily před očima v jednu barevnou zmrš a pak se zase rozdělily na jednotlivé diagramy, obrazy a číslice. Probudil jsem se v křesle nastaveném do spací konfigurace se ztuhlým krkem, sny plné matematických křivek a poškozených strojů mi pomalu bledly před očima.

Ráno byly obloha i vzduch čisté; za plné viditelnosti, bez záplavy padající z nebe a další záplavy valící se po zemi, se zdálo nesmyslné, že nám okolní mírně zvlněný a téměř mírumilovně vyhlížející terén způsobil takové problémy. Půda však byla nasycena nebezpečnými kontaminanty, koncentrace genetických jedů se nacházela daleko v červeném poli, s radiačním pozadím to naopak bylo lepší než v průběhu deště.

Včerejší dlouhé sezení u přístrojů mi pomohlo se konečně pořádně zorientovat v komplikovaném komunikačním rozhraní řídicího systému tanku a poprvé se mi osobně podařilo připojit na obecný okruh, na němž se spolu domlouvaly vozy konvoje. Sledoval jsem, jak jeden za druhým hlásí připravenost. Dva transportéry, které včera uvázly, se bez větších problémů vlastními silami vyprostily a přidaly se k nám.

Zrychlili jsme, Marlon vyždímal z motoru stovku kilowattů navíc proti optimálnímu úspornému režimu, zařadili jsme se do čela karavany a jako první postupovali vpřed.

„Vzduch je čistý, jsme pryč ze zamořeného území,“ oznámil Rigajev po hodině cesty.

„A pancíř?“ ujišťoval se Marlon.

Na monitorech jsem viděl, jak se na ostatních vozech otevírají poklopy a posádky si užívají čerstvý vzduch.

„Když řeknu, že je vzduch čistý, je všechno čisté,“ odsekl Rigajev trochu nakvašeně.

Otevřel jsem svůj poklop za dělovou věží. Mezi mnou a zbytkem posádky byl motor, za mnou dvě z vnitřních nádrží a na korbě nainstalované přídavné nádrže propojené s těmi vnitřními. Usadil jsem se tak, aby mě případné otočení věže nepřipravilo o nohy a dlouhá hlaveň o hlavu. Upoutal mě kovový záblesk daleko za námi, použil jsem svůj dalekohled, znovu mě překvapilo, jak skvěle dokáže eliminovat pohyb tanku.

„Na desáté hodině,“ ohlásil jsem do interkomu.

Věděl jsem, že Rigajev se okamžitě dá do práce a použije všechny dostupné prostředky k tomu, aby zjistil, co nás sleduje.

„To není bot, co jsme ho potkali před dvěma dny,“ zkonstatoval po chvíli.

Nebyl, na to mi stačil letmý pohled. Bot se mnohem víc podobal těm, s nimiž jsem se potkával dříve. Zašlý, trhaně se pohybující, trpící permanentním nedostatkem energie. Zdálo se, že je porostlý travinami, to ale spíš jen listy a větve uvázly v jeho skeletu. Měl velikost telete a nedokázal s námi držet krok. S dalekohledem u očí jsem si ho stále prohlížel, přitom se mi do zorného pole na okamžik dostala palebná věž jednoho z Cautského obrněnců. Otáčela se. Dvojevýstřel z čtyřicetimilimetrového kanónu bota spolehlivě rozmetal.

„Zbytečné,“ slyšel jsem pohrdlivé zhodnocení Cyra.

Možná, ale zásah to byl přesný a pohotový. Kdyby použili menší kalibr, rád bych si trosky bota prohlédl, ale takhle z něj nezbylo prakticky nic.

Těsně před polednem jsme museli zastavit před neprůjezdnou oblastí zavalenou obrovskými kusy částečně zvětralého železobetonu.

„Kdysi to bylo víceúrovňové křížení několika dálnic,“ prozradil Marlon.

V naší mapě tudy vedla jediná dálnice, ta, po které jsme jeli. Zíral jsem na neskutečné množství popraskaného betonu, zhroutených nosníků, zprohýbaného armování. Věděl jsem, že lidé před válkou disponovali ohromnými zdroji, ale grandióznost trosek mě fascinovala. Zabralo nám celé dvě hodiny, než jsme je víceméně sjízdnou cestou objeli a vrátili se zpět na obchodní stezku.

Odhadoval jsem, že ustáleným úsporným tempem pětadvaceti kilometrů za hodinu narušovaným jen pravidelnými technologickými přestávkami pojedeme až do večera, ale za další hodinu přišel od Camuvieliho příkaz k zastavení. Zanedlouho nás dojel jeho velitelský vůz, Cautski i transportéry dalších dvou obchodníků.

Nedostal jsem žádný rozkaz, seskočil jsem proto ze své provizorní sedačky na korbě na zem a využil nečekané pauzy, abych se celý protáhl. Spousta dalších mě napodobila. Knispel také vystoupil a rázným krokem zamířil ke Camuvielimu, ten ho přivítal na půl cesty, o chvíli později se k nim přidružil Cautski, Deheb i Wruise a s nimi další důstojníci. Rigajev s Cyrem sledovali, co se bude dít, posazení na věži, Katzinski zůstal uvnitř, Marlona jsem neviděl, ale cítil jsem kouř z jeho cigarety. Knispel k sobě posunkem přivolał Rigajeva.

Vypadalo to na delší jednání. Rozhodl jsem se risknout trochu vody a kávy. Pokud by přišel bezprostřední rozkaz k odjezdu, musel bych vše okamžitě sbalit. Ze schránky jsem vytáhl potřebné propriety a za chvíli už voda bublala. K nám do čela konvoje po okraji víceméně sjízdné cesty dorazil Natašin stroj. Stejně jako transportér jejího otce byl osazen automatickou palebnou věží. Možná se také chtěla zúčastnit debaty.

Zamával jsem na pozdrav, i když jsem nemohl tušit, zda o mně vůbec ví. V okamžiku, kdy jsem naléval horkou kávu, vystoupila a zamířila ke mně. Muže, který ji chtěl následovat, zarazila posunkem.

„Je skvělé být zase venku,“ řekla na přivítanou.

Měla kruhy pod očima a vypadala, že toho moc nenaspala. Přesto košile pod vestou vypadala, že si ji právě oblékla, vysoké pracovní boty měla zašněrované a pečlivě zavázané. Všimla si, že si ji prohlížím.

„Něco se ti na mně nelíbí?“ zeptala se s lehkým úsměvem.

„Ne, právě naopak,“ zavrtěl jsem hlavou. „A máš pravdu, je dobré být venku,“ potvrdil jsem.

Podal jsem jí hrnek.

„Díky,“ řekla vděčně. „Uvnitř mi prostě káva nikdy nechutná, ať je sebelepší.“

Díval jsem se, jak opatrně upíjí, dokonale zpracovaný prstýnek na jejím prostředníku kontrastoval s pošramoceným duralovým povrchem hrnku. Vypila třetinu, pak kapesníkem otřela rtěnkou potřísněný okraj a hrnek mi s trochu provinilým výrazem vrátila.

„Promiň, málem jsem se zapoměla a vypila ti všechno. Dobrá káva.“

Napil jsem se, káva teď byla horká právě tak, jak jsem to měl rád. Debata velitelů dál pokračovala, vypadalo to, že pomocí komunikátorů konzultují další muže, Knispel povolal Marlona.

Nataša je pozorovala stejně jako já. Kdyby chtěla, mohla tam být. Možná ji ale výsledek tolik nezajímá. O čemž jsem pochyboval. Nebo dala přednost mé přítomnosti? Nebo jsem za její návštěvu vděčil kávě?

„Vypadáš docela v pohodě, odpočatě, jako by tě ta toxická bouře vůbec neznepokojila,“ nadhodila.

„Nacházel jsem se v nejlépe chráněném vozidle, jaké znám,“ odpověděl jsem. „Ale ani tak to zpočátku nebylo nic příjemného, musel jsem si zvyknout.“

„Na smrt čekající kousek za tenkou stěnou?“ nadhodila.

Za tenkou stěnou? V technických specifikacích jsem našel, že nejslabší pancíř našeho tanku má odolnost 650 RHA mm.

Jen jsem přikývl, doplnil hrnek a podal jí ho. Přestálé nebezpečí všechny v konvoji sblížilo, viděl jsem to ze způsobu, jak spolu lidé debatovali, z jejich gest, občasného uvolněného smíchu.

Do čela přijel další transportér, tentokrát v barvách Deheba, vystoupily z něj Valerie s Elizabeth a zamířily k nám. Kradmě závistivých pohledů ostatních mužů vrhaných mým směrem přibývalo.

„Hned jsem zpět,“ řekl jsem Nataše a vyhoupl se na korbu. Musel jsem si půjčit nádobí od Cyra a Katzinského, rezervní jsme neměli žádné.

Zpět jsem se vrátil v okamžiku, kdy obě dorazily. Nesl jsem s sebou další plecháče a brokovnici, kterou jsem si vzal z tankové zbrojnice. Opatrně jsem ji opřel o jedno z pojezdových kol tanku.

„Tu zbraň máš, abys nás ohromil?“ píchla si Elizabeth.

„Ano, kvůli tobě. Jsem vždy připraven, a to na vše,“ přisvědčil jsem.

„Dostal jsem rozkaz neobjevovat se bez ní na delší dobu venku,“ vysvětlil jsem, než se stačila pustit do dalšího kola špičkování.

Měla pohotový jazyk a bavilo ji to.

Také jsem nenápadně zkontroloval, zda se mi neodchlípl mikrofon přilepený na krku. To bylo další pravidlo, stále jsme museli být připojeni. S peckou reproduktoru nebyl problém, navíc ani příliš nezakreslovala běžné zvuky.

„To teda rozkazy bereš zatraceně vážně. A vlastní vůli nějakou máš?“ pronesla suše a naznačila znepokojeně tázavý výraz.

„Nevšímejte si jí, je trochu naštvaná,“ poznamenala Valerie, „těsně před začátkem bouře pozvala Herberta na drink, ten dal ale přednost tomu vyzkoušet si řízení skutečného bojového transportéru.“

„A teď dřepí někde vzadu, v jednom z těch vozů, co v dešti málem nabouraly,“ zkonstatovala Elizabeth téměř pomstychtivě.

Vypadalo to, že má, nebo měla, pro Herberta jistou slabost, ale teď si to u ní hezky rozlil.

„Jak jsi myslel to vždy a na vše připraven?“ zabodla do mě oči.

Naplnil jsem kávou půjčené hrnky a nabídl je Elizabeth i Valerii.

„Vidíš snad, že by i někde jinde podávali občerstvení?“

Nataša s Valerií se zasmály.

Chvilí jsme stáli mlčky a pozorovali debatující skupinu našich velitelů.

Rigajev se od nich oddělil, beze slova okolo nás prošel a zmizel v tanku. Doufal jsem, že se od něj časem něco dozvím.

„Proč nejedeme dál?“ zeptala se zamýšleně Elizabeth. „Terén mi přijde v pořádku, počasí také.“

„Nevím,“ přiznal jsem. „Nemám všechny informace.“

Nataša se na mě podívala, jako by mě hodnotila, a potom mi podala zpět hrníček. Už se neobtěžovala utíráním jeho okraje.

Valerie zaregistrovala, že pijeme z jednoho, ale nijak to nekomentovala, Elizabeth zůstávala soustředěná na diskutující muže.

„Kontakt na třech hodinách, někde za tím betonovým kvádrem s vystupujícím armováním,“ ozval se na vnitřním okruhu Cyr, který se v roli navigátora a pozorovatele střídal s Rigajevem.

Vtiskl jsem kávu do ruky Nataše, tak rychle, až se lekla, zvedl brokovnici a předstoupil před ženy tak, abych stál mezi nimi a pozicí na třetí hodině. Nic jsem neviděl, ale přesto jsem zbraň odjistil.

Varování jsem nedostal jen já, protože spousta dalších mužů mízela ve svých vozidlech, část věží se otáčela naznačeným směrem, jiné pro jistotu kryly prostor na druhé straně.

„Mám ho na vizuálu,“ znovu se ozval Cyr, pak se zasmál.

Jeho smích jsem slyšel poprvé, zněl jako zafunění medvěda.

Proč, jsme pochopili vzápětí, zpoza balvanu se vynořil malý jelínek s paroží, které bylo pro jeho hlavu až příliš těžké a nefunkčně zapletené do sebe, až vytvářelo jakousi korunu.

„Cyre, zastřel ho, chci si ho prohlédnout,“ zaslechl jsem na našem vnitřním okruhu Rigajeva.

„A zkus to udělat tak, ať mu zbude něco z vnitřností.“

Automatický kulomet lafetovaný na dělové věži se neslyšně otočil, zazněl jediný výstřel a jelínek na místě padl k zemi. Vypadalo to, jako by zásah oddělil hlavu od těla.

„Proč ho zabil?“ zachmuřila se Valerie.

„Chce ho pitvat,“ vysvětlil jsem jí.

Událost ukončila lehkou nezávaznou konverzací, všechny tři se se mnou s poděkováním rozloučily a společně zamiřily k Natašinu transportéru.

„Tys tady měl všechny tři?“ vynořil se zpoza tanku Marlon, v ruce nedopalek cigarety. „I Valerii?“ díval se za ženami. „To je fakt kočka,“ obdivně hvízdal. „Už si s ní pokusili domluvit rande snad všichni důstojníci, neuspěl jediný.“

„Slyšel jsi nás, měl jsi přijít,“ pokrčil jsem rameny. „A mohl jsi to zkusit.“

„Přemýšlel jsem,“ zachmuřil se Marlon, vytáhl z kapsy malý nožík a začal z nedopalku dolovat i poslední zbytky nespáleného tabáku. Některým lidem prostě nestačí množství karcinogenních jedů všude kolem nás a potřebují ještě nějaké vlastní navíc.

„Katzinski, mohl bys toho jelena zatím vyvrhnout? Musím si připravit nástroje, Cyr hlídá. A čas může vypršet,“ požádal Rigajev.

„Udělám to,“ nabídl jsem se.

Byla to možnost se něco dozvědět, a to mi za trochu práce stálo.

Dopil jsem kávu, uklidil nádobí a přesunul se k jelenovi.

Zblízka bylo vidět, jak má zvíře nadměrně vyvinutou šíji, aby uneslo těžké malformované paroží. Nasadil jsem si rukavice na jedno použití a pustil se do práce. Hlavu jsem oddělovat od páteře nemusel, protože ji zásah opravdu utrl. Opatrně jsem jelena otevřel, vyňal vnitřnosti a rozložil je na betonovou drť okolo. Ve vzduchu se neobjevila jediná moucha, to znamenalo, že se nacházíme hluboko v pusté nehostinné krajině a zvíře se muselo zatoulat hodně daleko od míst, kde původně žilo.

Až na paroží vypadalo všechno normálně, ale u nás bychom jeho maso stejně vyhodili. Stačila jediná abnormalita, a všichni se báli. Vzhledem k okolnostem to bylo přirozené. Rigajev se objevil ve chvíli, kdy jsem si čistil nůž.

„Díky, přesně to jsem potřeboval.“

Začal odebírat vzorky, jedny z prvních, tkáň, krev i kost, vložil do skříňky připomínající vícespektrální kameru.

„Příruční analyzátor,“ vysvětlil, aniž bych se ptal. „A DNA sekvenčátor.“

Dál se věnoval tělu.

„Žádné malformace, jak u vnitřností, tak u svalstva a kostry, tedy až na to paroží,“ hodnotil nahlas.

Že by byl jelínek opravdu k jídlu? napadlo mě. Maso skutečných zvířat představovalo luxusní lahůdku.

„Množství stroncia v kostech dvacetkrát převyšuje obvyklý normál, játra jsou tak nasycená toxiny, že jsou jedovatá snad i na dotek,“ kroutil Rigajev hlavou nad svými dalšími zjištěními. „Ale jinak se zdají funkčně naprosto v pořádku. „Je to mutant, jiného typu, než jsem kdy potkal. Zdravý i uprostřed otrávené země, odkud zjevně pochází,“ komentoval.

Mezitím jednání velitelů skončilo, Knispel zůstal stát u tanku a sledoval nás při práci. Jako pokyn k ukončení pitvy a návratu to stačilo.

„Myslíš, že je to nový druh jelena, přizpůsobený k životu po válce? V tomhle světě?“ zeptal jsem se, zatímco si Rigajev balil nádobíčko.

„Nevím, může být,“ odpověděl vyhýbavě. „Otázkou je, zda byl schopen se rozmnožovat, zda by nechcipl v dalším týdnu na nějakou

nemoc, nebo by mu brzy nesrazilo vaz to jeho nemožné paroží. Prostě mutant.“

Vrátili jsme se k tanku, Knispel na nás čekal a hovořil přitom s Marlonem, Katzinski s Cyrem poslouchali vsedě na korbě.

„Nebudeme pokračovat dál po obchodním koridoru, ale odbočíme na sever po staré G12 a pak se dál Rumským průsmykem vrátíme zpět na koridor.“

„To je zajižďka nejméně dvě stě kilometrů,“ poukázal Marlon. „A jak to vypadá v Rumském průsmyku, neví dnes nikdo. Poslední, kdo tamtudy projel, byl Humbert před třiceti lety.“

Musel jsem uznat, že Marlon je víc než jen dobrý řidič, rozuměl mapám, měl znalosti, které nebyly běžně k dispozici. Kapitán jeho poznámky nijak nekomentoval.

„Máme dost paliva?“ podíval se na mě Knispel stroze.

Měl k dispozici stejně přesné údaje jako já.

„Pro dvě stěkilometrovou zajižďku?“ ujišťoval jsem se.

„Dvě stě padesáti.“

Cílem naší cesty bylo Ambrezavile, centrum oblasti, která se za posledních patnáct let změnila ve stát pod vládou jednoho panovníka. Původní trasa byla naplánována na dvanáct set padesát kilometrů, což nám mělo trvat něco mezi dvěma až třemi týdny. Další dvě stě padesát kilometrů znamenalo podstatné prodloužení.

Podíval jsem se na přídatné nádrže. Ani jedna z nich nebyla poškozená, kolik nafty zbývá, jsem věděl s přesností na pět litrů, což byla rozlišovací schopnost našeho palivoměru.

„Ano,“ potvrdil jsem. „Při stejné průměrné spotřebě paliva, jakou jsme měli dosud. Ale už bez rezervy,“ zdůraznil jsem.

Knispel věděl stejně dobře jako já, že naše spotřeba může snadno stoupnout na dvoj i trojnásobek. Záleželo na terénu a rychlosti. A to jsem neuvažoval o bojovém nasazení.

„Proveďte kontrolu munice, paliva, komplet techniky, za půl hodiny očekávám hlášení,“ přikázal kapitán stroze a vyhoupl se na tank. Nevlezl dovnitř, zůstal sedět na věži a upíral zamyšlený pohled k severu, kam jsme měli vyrazit.

Pahorky se tam měnily v kopce a ještě dál kopce v hory, což ani náhodou nebyl vhodný terén pro náš stroj.

„A proč chce Camuvieli opustit obchodní koridor? Mrhá palivem a jen zvyšuje riziko dalších nepředpokládaných problémů,“ mumlal Marlon, zatímco kontroloval vnější části optiky řízení.

„Kvůli radioaktivitě, cesta je dál po dešti mírně zamořená,“ odpovéděl Rigajev.

Alespoň něco nám z jednání, kterého se účastnil, prozradil. Teď čistil senzorová pole a antény.

„Vždyť to bylo tak slabé, že by to šlo přejít pěšky,“ rozhorlil se Marlon. „Pár rentgenů².“

„Camuvieli platí, a my posloucháme rozkazy,“ ukončil Rigajev debatu.

Bylo na něm vidět, že není s vývojem situace spokojený a nad něčím přemýšlí.

Do večera jsme se přesunuli kolem rozvalin starého křížení dálnic ke G 12 směřující na sever. Až do první zatáčky se táhnul poměrně hladký beton přerušovaný jen sporadickými prasklinami. Ten pohled většinu uklidnil. Z rozhovorů jsem odposlechl, že většina mužů si změnu kursu vysvětluje tím, že pojedeme mnohem lepší cestou. Já si to nemyslel, odkdy jsou v horách lepší cesty než v nížině? Podezřívám starou dálnici, že za zatáčkou její téměř neporušený povrch končí.

Dalšího dne se mé obavy potvrdily, po prvních pěti kilometrech se hladký povrch prolomil a vyvrásnil do betonových ker. Vypadalo to, jako by se v průběhu let okolní pahorky daly do pohybu a tlačily na staletí starou betonovou plochu jako nějaké gigantické bulldozery. Camuvieli vypustil drony, aby nám pomáhaly hledat cestu, v čele teď jely lehké obrněné vozy, které byly mnohem obratnější, konvoj se dával do pohybu, až když jsme měli za to, že na dalších pár kilometrech neuvízneme.

Poté co jsme se ale potřetí dostali do slepé uličky, kterou se malá čtyřkolka protáhla, ale my bychom si museli cestu prorazit, se Marlon rozhodl hledat vlastní cestu. Po chvíli dohadování s Camuvie-

² Rentgen: Zastaralá jednotka množství ionizujícího záření. Smrtelná dávka záření gama pro člověka je 500–600 rentgenů absorbovaných v relativně krátké době řádu hodin.

lim nám poskytli kódy pro zobrazení záběrů dronů. Byly chaotické, nepřehledné, už jsem se nedivil, že jsme často končili ve slepých uličkách. Marlon si vše pustil na monitory v řídičském kokpitu a dali jsme se do pohybu. Musel jsem obdivovat, jak rychle a přesně dokáže Marlon analyzovat obrazy shora. Náš postup se zrychlil a spotřeba klesla. Brzy si toho všimli i řidiči ostatních těžkých pětinápravových transportérů a zařadili se za nás. Jen Cautski se tvrdšíjně držel vlastní cesty.

Prodírali jsme se bludištěm betonových trosek, těžký terén rozdrolil konvoj v množství menších i větších skupinek, jak jsme se každý jinak vyrovnávali s nástrahami cesty. Obrana by byla velmi problematická, to mi bylo jasné, i když jsem nebyl profesionální voják.

„Stejně bych rád věděl, proč jedeme tudy, zbytečné riziko, zbytečné plýtvání palivem,“ zahuhlal jsem do interkomu naštaně, když jsem si na displeji zobrazil, kolik paliva nás stálo posledních deset kilometrů. Ještě stále jsme měli mou tajnou dojezdovou rezervu, ale zmenšovala se. Přišel čas vyprázdnit první z rezervních nádrží.

„Kvůli nákladu,“ odpověděl Rigajev, „to je přece jasné. Musí to být něco, čemu vadí i slabá radiace.“

Chvilí jsem nad tím uvažoval a přitom přečerpával naftu. Náklad, co vlastně vezeme? Nejprve nás kvůli němu pronásledovala jednotka vedená zverelským vojenským důstojníkem, teď jsme kvůli němu zajížděli na neprobádané území nikoho, kde víc než čtvrtstoletí nikdo nebyl.

„Co by to mohlo být?“

Uvědomil jsem si, že jsem svou otázku pronesl nahlas.

„Biotechnologie, transplantáty, za ty se teď platí velké prachy,“ navrhl Marlon.

To bylo docela dobře možné, v poslední době se povídalo, že vůdci nejlivnějších a nejbohatších obchodnických klanů žijí podezřele dlouho. Třeba Hermanu Gutterenovi, prvnímu muži Gutterenského obchodního impéria, bylo devadesát sedm, prý vypadal na šedesát a podle jeho aktivit se stále nechystal umřít. Samozřejmě mohl mít dvojníka.

Nebo přímo vládce Ambrezavile, Francis Rabierre, ten se účastnil Hanturiho války jako jeden z hlavních velitelů. A vítězství ho

vyneslo nejvýše, jak bylo možné, stal se kancléřem jednoho z bohatých států.

„Nebo na objednávku naklonovaná prázdná těla,“ pokračoval Marlon ve svých úvahách.

Úsek před námi byl jednodušší, nevyžadoval jeho plnou pozornost.

Tomu jsem nevěřil, technologie umožňující přenos lidského já podle mnoha náznaků ve starých datových zdrojích opravdu kdysi existovala, ale my jsme sestoupili po žebříčku degradace znalostí a schopností tak hluboko, že bychom ji dokázali použít, jen kdyby nám ji někdo naservíroval jako komerční uživatelský balíček.

„Kontakt na deváté hodině,“ oznámil Rigajev. „Drží s námi krok.“

„Žádný div, táhneme se jako želvy,“ ucedil Marlon.

Katzinski bez rozkazu uvedl nabíjecí systém do plné pohotovosti; naznačeným směrem se natočila hlaveň rychlopalného kanónu a velkorážného čtrnácti a půl milimetrového kulometu. Ty, pokud nebyly nastaveny na automatiku, ovládal Cyr. Samozřejmě nemířil ručně, ovládal jednotku řízení palby podporovanou hlavním počítačem a daty z Rigajevových senzorů. Na mě zbyla obsluha minometu. Nabíjecí karusel měl jen šest pozic, další náboje jsem musel zakládat ručně. A také odklopná střílna, pro palbu ručními zbraněmi, kdyby došlo až na poslední možnost obrany. Raketomet na věži podléhal přímo kapitánovi.

Na displeji nabíhal počet identifikovaných pohyblivých se objektů. Tři, pět, osm, patnáct, dvacet jedna.

„Druhá skupina na čtyřech hodinách.“

Obrazovka se rozdělila na dvě. Lokační systém objevil dalších devatenáct pohyblivých... cílů. Začal jsem o našich nových společnících přemýšlet jako o cílech, protože byli příliš malí na to, aby to mohly být terénní džípy, nemluvě o skutečných transportérech schopných pohybu po zamořeném území. Museli to být mechanoidi nebo boti.

Odjístil jsem minomet.

„Palba až na můj výslovný rozkaz,“ zastavil nás v rozletu kapitán.

Poslouchal jsem, jak na dvou okruzích komunikují velitelé a řidiči. Přímo za jízdy se snažili konvoj semknout, zkrátit vzdálenost mezi jednotlivými vozy. Zastavit jsme nemohli, protože bychom se změnili v statické, snadno napadnutelné skupiny.

Marlon přidal plyn, otáčky dieselového šestnáctiválce poskočily o dobrých dvě stě, těsně před hranicí žlutého pásma, jak se motor snažil kompenzovat úbytek energie z akumulátorů. V bojovém módu měl být akumulátor nabitý na maximum kapacity v co nejkratším čase bez ohledu na spotřebu. Nevěděl jsem, zda mám víc pozornosti věnovat lokačnímu systému, nebo diagnostice.

Vyřítili jsme se po příkrém svahu, který se mi ještě před okamžikem zdál naprosto nesjízdný, pak se mi zatajil dech, když víc než stotunový kolos překonal vrchol kopce a několik dalších metrů pokračoval vzduchem. Dopad byl měkčí, než jsem čekal, Marlon, nebo řídicí systém, stačil včas přizpůsobit charakteristiku elektromagnetického odpružení.

Podle obrazovky skupiny botů sladily tempo, přiblížily se a snažily se vzít do kleští dva nákladní transportéry a tři osobní vozy, se kterými jeli pouze dva Cautského obrněnci. Jeden byl spíš jen terénní vůz upravený pro jízdu pustinou.

Marlon ještě víc přidal plyn, další přejezd betonové vlny, uvědomil jsem si, že se blížíme ke skupině botů napravo.

Motor zavyl v červeném poli, vystřelili jsme vpřed, už jsem je viděl na vizuálu, útočnou formaci uzavíral tmavý čtyřnohý bot velikosti osla s hlavou na dvoukloubovém krku. Ten nám byl nejbližší. Řítili jsme se za nimi dobře dvojnásobnou rychlostí, než byla jejich vlastní.

„Nestřílet,“ připomněl kapitán.

Zaregistrovali nás až v bezprostřední blízkosti, poslední bot se pokusil změnit směr pohybu, ale tank ho smetl, náraz jsem ani nezaregistroval, další tři zmizeli pod pásy vzápětí, ostatní se rozprchli a zrušili útočnou formaci.

„Pane Cyre, palte dle uvážení,“ zazněl rozkaz.

Katzinského nespokojené vydechnutí na okamžik zahltilo reproduktor, hlavní kanón měl mlčet.

Zaštěkaly první výstřely, to dva Cautského vozy zahájily palbu na druhou útočící skupinu, Cyr likvidoval prchající boty.

Marlon přibrzdil, bravurně se propletl mezi dvěma průrvami, předjel jeden z dopravních transportérů a dostal nás tak mezi útočníky a naše vozy, které jsme chtěli bránit.

Stroje pohybující se přískoky, klusem, cvalem i dalšími způsoby, pro něž nebylo pojmenování, se řítily dobře čtyřicetkilometrovou rychlostí souběžně s konvojem. Občas vyskakovaly, snažily se svými čelistmi zachytit za kovový povrch vozů. Z vojenských transportérů klouzaly zpět dolů a snažily se neskončit pod masivními koly. Pak se jeden z nich zahákl za bočnici nákladního vozu, z kovově lesklých čelistí vytryskl proud jisker, začal se prořezávat – prohryzávat dovnitř. Ocel se poddávala pomalu a neochotně, kosti a lidská tkáň by podlehly v desetíně sekundy. Po něm se to na kratší nebo delší chvíli podařilo i dalším.

Cautského muži pálili pouze, když se některý z botů dostal na větší vzdálenost od našich strojů, báli se, aby je sami nezasáhli.

Boti jako by vytušili svou šanci a soustředili se na vůz, na němž už jeden z nich visel. Stejně jako by to udělali mravenci.

Další z mechanických zabijáků se dokázal zaháknout, vzápětí se třetí vyšvihl na střechu. Dlouho tam nevydržel, Cyr ho přesnou dávkou změnil v šrot. Kdyby se netrefil, kdyby nevyužil palebný systém ideálním způsobem, zbyla by z posádky vozu krvavá sekaná. Ale sestřelit dva, vlastně už tři boty visící na bočních stěnách a snažící se prolomit lehce pancéřovanou karoserii dovnitř, se neodvážil ani on.

„Zastavte, okamžitě zastavte!“ slyšeli jsme kapitána snažícího se kontaktovat řidiče osobního vozu. „Pomůžeme vám! Postaráme se o vás!“

Buď ho nevnímал, nebo mu nevěřil, každopádně ujížděl dál. Pár set metrů relativně rovného povrchu bylo za námi, vůz před námi se zmítal ze strany na stranu, ale boti na něm viseli spolehlivě a dál se snažili prorazit dovnitř.

Vysokopevnostní ocel to postupně vzdávala, levá strana terénního vozu se začínala bortit.

„Do hajzlu,“ slyšel jsem klít Cyra.

„Cyre, Katzinski, Sandersi, zahajte palbu ručními zbraněmi. Marlone, jedte souběžně, abychom měli co nejlepší střeleckou pozici a byla minimalizována šance zasáhnutí posádky,“ zavelel překvapivě kapitán.

Tenhle rozkaz platil i pro mě a okamžitě mi došlo, jak je chytrý. Projektily z ručních zbraní měly řádově nižší průbojný účinek než

naše kulometné dvojče ráže 7,62, nejlehčí zbraň, kterou tank disponoval.

Opatrně jsem začal šplhat po stupačkách, za rychlé jízdy v nerovném terénu to nebylo jednoduché, vysloužil jsem si pár nepříjemných ran do hlavy.

Poklop se otevřel, pojistka držící ho v správné pozici cvakla, mohl jsem pokračovat bez rizika, že mi vzápětí urazí hlavu. Zapřel jsem se do stupaček, ven jsem vylezl jako první, Cyr teprve otevřel poklop. Jeli jsme teď paralelně s napadeným terénním vozem. Přesunul jsem se na bok korby, abych viděl okolo věže, a karabinou na opasku jsem se zajistil do úchyty. Pevně jsem sevřel rukojeť pistole, nechtěl jsem o ni přijít, druhou rukou jsem se chytil za další madlo. Ještě jsem ani nezamířil, a už jsem měl oči plné prachu. Brýle, zapomněl jsem si nasadit brýle, já idiot. Nejbližší z botů se snažil prořezat přes vzpěru karoserie, ta jediná mu bránila, aby se dostal ke kořisti, ať to bylo cokoliv. Z útrob vozu zněla střelba, snad se nepostřílejí navzájem.

Marlon mírně přibrzdil a zařadil se za vůz tak, aby naše střelba směřovala přibližně rovnoběžně s boční stěnou karoserie napadeného transportéru.

Namířil jsem, přesněji pokusil jsem se namířit, oči jsem měl plné slz. Krátká dávka, krátká dávka, i v rachocení pásů a jekotu mechanických čelistí jsem slyšel nárazy střel na trupu nejbližšího bota, viděl jsem jiskry zásahů. Bočnice vozu se začala víc a víc vyklánět, bylo otázkou sekund, nejvýše desítek sekund, než se botům podaří transportér otevřít a dostat se dovnitř.

Cvak, zásobník byl prázdný. Měl jsem pocit, že jsem se třefoval, ale ani jednoho z botů jsem nesejmul.

„Teď já,“ slyšel jsem Cyra.

Viděl jsem, že drží útočnou pušku s velkým kruhovým zásobníkem.

Marlon citlivě upravil naši pozici, aby měl Cyr ideální úhel.

Dlouhá dávka zarachotila, trup jednoho z botů se rozpadl na dvě části, obě se dál držely karoserie. Další výstřely, polovina s tlamou odpadla.

„Teď já!“ přihlásil se Katzinski.

Marlon znovu změnil pozici a ještě víc se přiblížil k napadenému vozu.

Katzinski měl podobnou zbraň jako Cyr, ale zvolil střelbu krátkými dávkami. To už jsem měl nabito, ale mé snahy nebylo třeba, Katzinski dostal dolů oba dva zbývající boty. Právě včas, slyšel jsem, jak rozervaná bočnice karoserie v proudícím vzduchu vibruje a řinčí.

Cautského muži zatím rozptýlili druhou útočnou vlnu smečky. Vydechl jsem si, bylo to za námi, zvládli jsme to. Najednou však přišel nepřehledný, obtížně sjízdný úsek, který nás roztáhl do dlouhé linie a přinutil Cautského zastavit palbu. Pro boty terén zase tak těžký nebyl, okamžitě toho využili k obnovení útoku – na poškozený transportér.

Pochroumané dveře a část stěny odpadly a otevřely cestu botům k posádce uvnitř. Přestože jsem neměl dobrou pozici, začal jsem střílet, se štěstím jsem trefil nejrychlejší stroj, který skončil v kotoulech, ale pak se zase zvedl a snažil se dohonit ostatní.

Zásobník byl prázdný. Sakra.

Cyroví i Katzinskému to s jejich velkokapacitními zásobníky trvalo a já bohužel žádný další neměl.

Viděl jsem, jak se posádka vozu snaží odvrátit útok palbou, ale jen s mizerným účinkem. Boty pádící rychlostí přes padesát kilometrů za hodinu bylo ručními zbraněmi prakticky nemožné zastavit.

„Držte se. Pořádně.“

Marlonův hlas zněl v interkomu suše, odlišně od jeho běžného svěťáckého projevu, že jsem poslechl okamžitě. Dobře jsem udělal, stejně jsem se praštil o hranu pancíře a před pádem mě zachránila karabina. Tank vyrazil vpřed s neskutečným zrychlením, Marlon z motoru vyždímal jeho kompletní tři tisíce kilowattů.

Nejrychlejší a největší bot to stejně stihl, odrazil se k dlouhému skoku, jakot rotujících tlamových kotoučů přerušil vše ostatní. Kulomet štěkl, dávka srazila bota v letu, další skončili pod pásy tanku, nárazy jsem necítil. Zato při brzdění jsem si vyrazil dech při nárazu na poklop.

„Zastavte!“ křičel Knispel na řidiče poškozeného transportéru.

Konečně poslechl.

„Zabezpečte okolí,“ dostali jsme další rozkazy.

Marlon zastavil tak, aby tank kryl poškozený bok džípu, Katzinski výhrůžně natočil hlaveň do okolního prostoru.